

ABOVE RUBIES

www.aboverubies.org

STRENGTHENING FAMILIES ACROSS THE WORLD

No. 62

In This Issue:

Trusting God in the Midst of Heartache

Hopes & Dreams

Treasure the Moment

Mother/Daughter Relationships

Birth Stories

Self indulgent Or Self-disciplined

Adoption Stories

What do the Young People Say

A Bicycle Built for Two

To receive weekly encouragement,
send a blank email to
subscribers-on@aboverubies.org

Revija je brezplačna. Že skoraj sedemindvajset let izhaja s pomočjo prostovoljnega dela in darov.

Naročite jo na naslovu: "John in Alice Gurr" <aboverubies@ntlworld.com>
Slovenski prevod revije: <http://aboverubies.czamolitev.org/>

Več o reviji Above Rubies

Above Rubies je revija, ki spodbuja žene v njihovi pomembni nalogi biti žena, mati in gospodinja. Njen namen je držati kvišku, okrepiti družinsko življenje in dvigniti standard Božje resnice v narodu.

Ime je bilo izbrano iz [Pregovorov 31,10](#) (AMP) "Sposobna, bistra in krepostna žena, kdo je on, ki jo lahko najde? Je mnogo bolj dragocena kot dragulji in njena vrednost je daleč nad rdečim korundom ali biseri". (A capable, intelligent and virtuous woman, who is he who can find her? She is far more precious than jewels and her value is far ABOVE RUBIES or pearls.)

ABOVE RUBIES

PO BOX 681687

FRANKLIN, TN 37068-1687 USA

tel: (877) 729-9861 (9.00 – 16.00 ponedeljek-petek)

Spletna stran: www.aboverubies.org

UREDNIK: Nancy Campbell

POSTAVITEV: Duane Dominy, Dominy & Associates, duanead2@yahoo.com

TISK: Courier Printing, ZDA

NASLOVNICA: Prijateljici – Josephine Campbell in T'Karia Barnett (obe stari sedem let, Franklin, Tennessee, ZDA)

Prevod: Marjan in Barbara, marjan.savli@gmail.com, Škofja Loka, september 2009

Svetopisemski citati so vzeti iz Slovenskega standardnega prevoda SSP (Svetopisemska družba Slovenije, Ljubljana, 1996), razen kjer je drugače dopisano (KJV – King James, CHR – Anton Chraska, AMP – Amplified bible).

Above Rubies

www.aboverubies.org

Številka: dvainšestdeset

Krepi družine po celem svetu

Kazalo vsebine

Iz našega doma v vaš dom.....	4
Poročna pridiga	6
Zaupaj Bogu in naredi naslednjo stvar.....	7
Upanja in sanje.....	10
Čuvajte te trenutke.....	12
Potrebovala sem ljubezen.....	14
Moja tri dekleta.....	16
Ali stradate za spodbudo?.....	18
Čakanje na posvojitev.....	19
Samo-prizanesljiv ali samo-discipliniran.....	32
Zgodbe o rojstvu.....	37
Kaj pravijo mlajši?.....	48
Kolo zgrajeno za dva.....	53

Iz našega doma v vaš dom

Slika: Nancy in Colin Campbell

Slika: Ker najine hčerke Evangeline, Pearl in Serene pišejo v večino revij *Above Rubies*, na ta način lahko vidite njihove različne fotografije. Toda ženske pogosto pripomnejo: „Me

vidimo veliko fotografij vaših deklet, toda ne vidimo ali slišimo o vaših sinovih.“ Zato je tukaj slika najinih treh sinov. Od leve proti desni – Stephen z njunih najmlajšim sinom Oliverjem (2), Wesley z njuno najmlajšo hčerko Anno (3) in Rocklyn z Joshua (3) – velikim bratom majhni Harrison ki se je rodila 23. julija 2004.

Ko tu v Tennesseeju gledamo kako se listje spreminja v rumeno, zlato in rdečo barvo, uživamo v jeseni. Kako čudovit letni čas. Ko se približujemo posebnemu prazničnemu obdobju se ne veselimo samo družinskih srečanj ob dnevu zahvalnosti, božiču, rojstnih dni in drugih posebnih priložnosti, temveč se prilagajamo da bomo sprejeli tri nove dojenčke. Pearl ima rok v novembru. Serenin rok je začetek februarja in Evangeline pričakuje njunega osmega otroka konec februarja.

Evangeline in Serene za tokratno izdajo *Above Rubies* nista utegnili pisati, toda upam da se bosta vrnila in z vami govorili prihodnjič. Pearlina članek si lahko preberete na strani šest.

Pred kratkim sta najina draga soseda, Ron in Joan Neall, praznovala njuno petdeseto obletnico poroke. Tukaj v gozdovih Tennesseeja imamo krasna soseda. Noseč svoje poročno oblačilo je bila Joan videti zelo čudovito. Le malo jih petdeset let kasneje še vedno lahko nosi svojo poročno obleko, kajne. Tekom let se je bela obleka obarvala rumeno. Ker je bila to zlata obletnica poroke, je tej priložnosti to popolnoma ustrezalo.

Njuna družina je pripravila video predstavitev njihovih življenj in celo ponovno uprizoritev njunega poročnega dne vključujoč krajšo pridigo duhovnika ki ju je poročil. To je bil pravzaprav Joanin oče. Ko sem poslušala sem bila do solz ganjena, tako zelo, da sem jih prosila za objavo v *Above Rubies*. Vem da boste tudi vi blagoslovljeni s temi besedami izročeni pred petdesetimi leti. Ta duhovnik in njegova žena sta bila poročena devetpetdeset let, čeprav je njegova žena potem živela še deset let.

Ali ni čudovito slišati o teh zvestih zakonih? Moli lastni starši bi bili sedaj poročeni že šestdeset let, ko ne bi moja mama pred šestimi leti preminula. Poroka je več kot samo do življenjska zaveza drug z drugim. Zakon je zaveza prihajajočim generacijam. Močni zakoni ki so si do konca zvesti blagoslovijo ne samo otroke

tega zakona, temveč tudi vnuke in prihajajoče generacije. Kadar zakon razpade je motena nepretrganost generacij. Kadar se pari soočijo z zakonskimi težavami je pomembno da ne razmišljajo samo o sebi, temveč da spoznajo, da je zakon blagoslov prihajajočim generacijam.

Velikokrat pride do težav. Toda to ni izgovor da se zakon konča. Vi ne bežite proč od težav. Vi gledate za potmi kako jih boste premagali. Imam dobra prijatelja ki nista imeli lahkega zakona, toda zaradi njune zaveze poročnim obljubam sta naredila odločitve da bosta ostala poročena. Tekom let sta se naučila živeti skupaj. Sedaj, štirideset let kasneje, drug z drugim resnično uživata in skupaj živita v miru in zadovoljstvu. To pričevanje je večkrat ponavljam. Svojih odločitev ne delajmo glede na trenutne krize, temveč v luči prihodnjih generacij.

Pravkar sem prejela telefonski klic in slišala o še enem možu ki je svojo ženo zapustil zaradi druge ženske! Verjamem da je čas da zavzamemo stališče proti tem strašnim osebam katerim primanjkuje zaupanja, 'strahopetcem' kot jim pravi moj mož. Spominjam se odraščanja v majhnem mestu na Novi Zelandiji. Če je se kaj takega zgodilo v mestu je bila ta oseba osramočena v očeh kristjanov in nekristjanov. Sedaj, po vseh teh letih, je to postalo sprejemljivo celo v krščanskih krogih. Verjamem da je čas da zavzamemo stališče proti takšnemu uničevanju družine. Vsak zvest prijatelj in znanec bi se moral s tem soočiti in braniti te, katere skuša hudič da bi zapustili svojo zakonsko zvezo in privedli opustošenje nad dragocene otroke katere jima je dal Bog.

Za to revijo sem sestavila in razposlala prošnjo za zgodbe o rojevanju in jih prejela toliko, da bi z njimi napolnila deset številk revije. Zahvaljujem se vsem ki ste poslali svoja pričevanja. Nimam dovolj prostora da jih vse natisnem v tej številki revije, toda nobeno ne bo izgubljeno. Vsako pričevanje je tako dragoceno da sedaj načrtujem da bi jih objavila v knjigi da bi v njej vsi uživali. To pomeni da je še vedno čas tudi za ostale da nam pošljete zgodbe o rojevanju. Pošljite mi jih kot priponko na naslov nancy@aboverubies.org.

Imam veliko drugih čudovitih pričevanj katerih ne morem objaviti v tej številki. Vsa čakajo na vas da jih preberete. Molite do bo denar hitro prišel. Kot veste vam je *Above Rubies* na voljo samo zaradi donacij. Ne tiskamo vsak mesec, toda v tiskanje gremo ko je denar pri roki. Prej ko pride, prej natisnemo naslednjo številko.

Hvala vam za vašo pomoč da ta revija še vedno prinaša moč in spodbudo zakoncem in družinam po vsem svetu. Sedaj jo tiskamo že preko sedemindvajset let. Kakšno pričevanje Božje zvestobe.

Dajmo, vsi molimo za krepitev družin.

NANCY CAMPBELL, ustanoviteljica in & urednica
Primm Springs, Tennessee, ZDA

Poročna pridiga

Nič drugega, le ljubeča srca lahko naredijo dom srečen. Lahko je bogastvo, moževe časti, čudovito pohištvo in veliko stvari, toda te doma ne naredijo srečnega. Nič drugega kot ljubezen, ljubezen do Očeta nad nami in ljubezen do drug drugega lahko prinesejo resničen mir in radost v krog domačih. Včasih je v srcu ljubezen ki ostaja neizražena. To je kot svet ki ima sonce, toda temni oblaki preprečujejo da njegova toplota in udobje posvetita skozi. Če pride bolezen, če smrt loči, potem ljubezen najde besede in sebe izraža v dejanjih, toda takrat je lahko že prepozno da bi zadovoljili lačno moževo ali ženino srce.

Dober dom je nepremagljiv oklep, ki nas v tem zlobnem svetu ščiti. Če ni ljubezni za dom, potem je nekaj narobe. Mož je potreben v svojem lastnem domu. Njega pričakujejo in hrepenijo po njegovem prihodu, ne pričakujejo nekoga drugega. Ni pomembno ali prihaja ali odhaja. Tam on razkriva svoje napake in ni osramočen. Tam on priznava svoje grehe in ni osramočen. On svojo najbolj notranjo dušo deli samo s tisto katero je naredil za kraljico svojega srca in doma in nobeno drugo.

Dve ptici v enem gnezdju,
dve srca v enih pljučih,
dva duha v eni igri.
Čvrsta zveza ljubezni in molitve.
Skupaj zvezana za vedno.
Skupaj blagoslovljena.
Uho ki čaka da ujame
roka že na kljuki;
korak ki hiti k svojemu sladkemu počitku zmage,
svet brez skrbi,
svet iz katerega je prepis izgnan
svet katerega obdaja ljubezen.

Dora Greenwood

Žena v v idealnem domu je hitro prepoznana po vzgajajoči nežnosti. Ona prezira skrajne besede grajanja in razdražljivosti. Ona nikoli z nemarnostjo ne zavrže večernih radosti, ki povzročijo da čelo postane zaskrbljeno in prinese meglo v oči.

Velika pridobitev je ko dva slabotna grešna srca postaneta eno. Dva različna glasbena instrumenta ni lahko obdržati uglasena. Potrebno je nenehno prilagajanje in uglaševanje. Kaj se lahko pričakuje potem ko sta dve človeški srca s tisočimi nitmi ohranjeni v enosti in skladnosti? Za ohranjanje uglasenih poročnih harf mora mož narediti svoj del in žena svojega.

Mož in žena bosta drug drugega očistila vse sebičnosti katera slabi zaščito njunih ur družjenja. On bo uporabil svoje najboljše moči da bo postal vreden njene lebdeče ljubezni. Ona bo v urah dvorjenja ohranjala vero ki je obema tako draga, toda prišle bodo preizkušnje težke za srečanje da bosta morala biti skupaj rojena.

Čeprav bodo lahko nastale težave, zmedenosti in oplašitve, naj niti žena niti mož ne dajeta zavetja misli da je njuna skupnost napaka ali razočaranje. Odločena bodita da bosta drug drugemu vse kolikor je le mogoče. Nadaljujta z zgodnjimi pozornostmi. Na vsak način drug drugega v življenjskih borbah spodbujajta. Proučujta napredovanje sreče drug drugega. Naj bo vzajemna ljubezen, vzajemna obzirnost. Njun zakon naj bo namesto konca ljubezni tak kot je bil na samem začetku ljubezni. Toplota resničnega prijateljstva, ljubezen ki povezuje srce k srcu, resnično s priokusom nebeške radosti.

Žena je resnična gospodinja. Glede na njeno upravljanje, dobro presojo, urejenost, red, okus, energijo in vedrino je odvisna struktura kateri pravimo 'dom'. To je njena služba, njen klic da znotraj zidov njenega prebivanja privede neopredeljivo ozračje ki spočije utrujenega moža in naredi da podviza svoje korake ko se približa hiši. Njen mir, počitek, upanje, omika, prijateljstvo naredijo dom za nebesa telesu in duši.

Mož je hišna vez, tisti, ki vse družinske člane močno veže skupaj. Moški na ulici je v hudi nevihti hodil pod drevesom ko se je od zgoraj k njemu spustil izčrpan, preplašen ptiček, se na lahno stisnil ob njegove prsi in se splazil pod njegov plašč po zaščito. Tako naj vsaka žena najde v svojem možu srce zaščite, tolažbo, počitek katerega potrebuje ko jo suvajo življenjske nevihte.

Vsak neomadeževan, srečen dom je utrdba držana za Boga v tem upornem svetu. Nič čudnega da sovražnik neomadeževanosti in sreče dela z vso močjo in strategijo da privede vanjo nesoglasje, prepir in sovraštvo ki razbija zaščito posameznika, družine, cerkve in naroda. Obstaja sodišče zadnjega priziva ki lahko poravna vsako težavo v zakonskem življenju. Obstaja vrhovna avtoriteta Božje Besede. Tisti ki svoje življenje usmerjajo po svojem svetovalcu nikoli ne bodo poznali poraza.

Naj vajin zemeljski dom postane kot majhna nebesa na zemlji, kjer se pripravlja za vstop v nebesa nad nami.

pastor E. L. Minchin

Zaupaj Bogu in naredi naslednjo stvar

Bila sem v devetnajstem tednu, komaj sem bila že videti noseča in počutila sem se premagano. Dvajset minutna vožnja do pisarne babice je bilo prav to kar sem potrebovala pri skrbi in izobraževanju na domu petih otrok starosti sedem in manj let. Prižgala sem si glasbo in med vožnjo slavila Jezusa.

V pisarni sem pričakovala da se bom lahko za nekaj tihih minut usedla in brala, toda Bobbie, moja babica ni bila zasedena, tako da sem bila takoj na vrsti. Ko s stetoskopom ni mogla zaznati srčnega utripa sem jo prosila naj uporabi Dopplerja. Še vedno ni mogla najti srčnega utripa. Name je padel občutek slutnje ko je Bobbie rekla: „Iti morate v bolnišnico in se dati pregledati.“ Medtem ko se je

dogovarjala za termin, sem poklicala svojega moža Chrisa da najde nekoga da ostane z otroci. Mislila sem da sem v svojem trebuhu čutila majhen gib ko sem stopila skozi vrata in sem se nasmehnila: „Vse je v redu!“ To sem si mislila sama pri sebi.

Na žalost ni bilo vse v redu. Ultrazvok je pokazal čudovitega popolnega dojenčka kako plava v mojem trebuhu. Ni bilo migotanja srca, ne premikov rok, ne mežikajočih oči, brez gibov.

Z možem sva bolnišnico zapustila v zamaknjenosti. Moje srce se je počutilo kot da je prebodeno in moj trebuh kot da bi bil preluknjan. Ko sva se usedla na kavč, sem jokala za svojim dojenčkom. Jokala sem da nikoli ne bom videla barve njegovih oči, slišala njegovega glasu ali njegovega smeha ali videla njegov nasmeh. Nikoli ne bom vedela kakšna osebnost bo postal. Vedela sem da je z Jezusom, toda jokala sem ker bom pogrešala njegovo pestovanje, dojenje, poljubljanje. Jokala sem ker so bile vse moje sanje za tega otroka neuporabne kot prah v vetru.

Naslednje jutro je Bobbie sprožila porod. Šestnajst ur kasneje sem rodila svojega čudovitega dojenčka, dečka ki je tehtal komaj 0,17 kg. Poimenovala sva ga Joel Michael. Imel je popolna, drobcena majhna ušesca ki so bila videti kot morske školjke iz obale. Njegovi prsti na rokah in nogah so bili popolnoma oblikovani.

Ko sem pogledala nazaj na svojo nosečnost sta me napolnili krivda in obžalovanje. Čeprav tega nikoli nisem izrekla svojim prijateljicam ali celo svojemu možu, sem bila jezna na Boga ki mi je dovolil da sem tako zgodaj noseča. Esther je bila stara samo tri mesece ko je bil spočet Joel. Njemu sem se nenehno pritoževala v skrbeh kako bom zmogla skrbeti za tega novega dojenčka, kot tudi za ostale in še vedno šolati na domu.

Čeprav so bili dnevi ko me je obžalovanje preplavilo, sem morala nadaljevati. Še vedno imam pet otrok da skrbim zanje in dva od njih izobražujem na domu. Ne morem samo tam sedeti in žalovati.

Med tem časom sem brala roman. Glavna oseba v knjigi je imela razgovor z Oswaldom Chamberjem, ki ji je rekel: „Zaupaj Bogu in stori naslednjo stvar.“ Teh sedem besed mi je izstopilo iz strani naravnost v moje srce. Posedanje naokoli in podoživljanje vsega v moji glavi me je naredilo samo še bolj razburjeno in jezno na Boga. Končno sem se odločila in naredila izbiro da bom zaupala Bogu, četudi nisem razumela in sem bila jezna Nanj. Utemeljevala sem kot Peter: „Kam drugam naj grem? Nihče drug nima besed življenja.“ (Evangelij po Janezu [6,68](#))

Ko se je moj um pričel mučiti z vprašanji o Joelovi smrti sem si rekla: „Zaupaj Gospodu in naredi naslednjo stvar,“ potem vstani si daj opraviti z umazanim perilom, operi posodo ali kuhaj. Naredila bom karkoli bo potrebno da se stori po hiši da me obdrži proč od sedenja na vseh teh vprašanjih ki nikoli ne bodo odgovorjena. Zavestno sem izbrala da bom zaupala Njemu in verjamem da je Njegova beseda resnica.

Po še enem srce trgajočem spontanem splavu sem ponovno postala noseča. Ko

sem gledala ne nosečniški test, se spominjam, da sem z rokami objela svojo glavo in s solznimi očmi rotila Boga: „Prosim, naj tega obdržim!“

Ko je nosečnost napredovala mi je veliko prijateljic povedalo da moli zame, kar je bilo tolažilno. Toda še vedno sem se vsak dan našla jokajočo in sprašujočo ali bo dojenček živel. Bala sem se da mi bodo dali dojenčka in bala sem si celo načrtovati njegov prihod. Nenehno sem molila da bo vse v redu toda nisem mogla verjeti da bom ob koncu nosečnosti resnično imela dojenčka za ljubkovanje.

Nekega dne, med molitvijo s prijateljicami, je ženska položila roko na moj trebuh in rekla: „Dojenček Kralj, komaj čakamo da te vidimo, radi te imamo!“ Moja prijateljica je rekla mojemu dojenčku to česar sama nisem mogla. Odprla so se vrata poplave in izlila sem vsa moja čustva katera sem zadrževala med svojo nosečnostjo. Znotraj sem slišala tihi, majhen glasek, ki mi je govoril iste besede kot prej: „Zaupaj Vame in naredi naslednjo stvar.“

Ko se je v meni vzdignila bojazen in mi ovirala dihanje in ukradla mojo radost, sem to izgovorila in potem odšla pomivati posodo, ali moliti, ali objeti svoje otroke ali pripraviti učno uro. Naučila sem se svoje strahove in žalovanje nenehno dajati Bogu in iti naprej z življenjem.

Celo danes, dve leti po Joelovi smrti in eno leto po rojstvu Izabelle Grace je moj motiv: „Zaupaj Bogu in naredi naslednjo stvar.“ Izbiranje da zaupam Bogu s tem da vse svoje skrbi predam Bogu in nadaljujem z življenjem je postala moja navada. Moja radost je narasla in moj odnos z Bogom je močnejši. Če nisem prepričana v katero smer naj grem, ali ne slišim jasnih navodil od Boga, potem zaupam Bogu da bo naredil ko bom sama naredila naslednjo stvar. Ko ne morem videti kako se bo izšla poslušnost Gospodovim ukazom, zaprem svoje oči in si rečem: „Zaupaj Bogu in naredi naslednjo stvar.“

Če bi morala še enkrat vse to narediti ali bi izbrala da bi Joel umrl? Ne. Toda hvaležna sem za te lekcije katere mi je Bog pokazal skozi najtemnejše obdobje v mojem življenju.

DAWN KING, Hamilton, New Jersey, ZDA

momofkings@njcc.us

Chris in Dawn sta poročena že dvanajst let. Blagoslovljena sta s šestimi otroci: Ariella (9), Shane (8), Cedrick (6), Nathaniel (4), Esther (3) in Izabelle (1) poleg štirih ki so odšli z Jezusom.

Dawn piše knjigo poskusno naslovljeno „Vodnik k nosečnosti in rojevanju za krščanske pare“. Veseli se poročila prve osebe da ga vključi v knjigo. Če ji želite povedati o svojo nosečnosti in izkušnjah rojevanja ter odgovoriti na vprašanja, stopite v stik z Dawn na momofkings@njcc.us

Upanja in sanje

Slika: Dean in Melissa z njunimi otroci: Josiah (6), Joshua (5), Jahna (3) in Jonathan (16 mesecev).

„Bosonoga, noseča in privezana h kuhinjskemu pultu“ so me zasmehovali fantje v šoli ki od mene nikoli niso prejeli zelenega odziva. To so bile moje sanje! Cilj za katerega sem v življenju hrepenela je bil biti žena in mati mnogih otrok!

Zaključila sem srednjo šolo in moje sanje dolge celo življenje se niso uresničile. Da sem zapolnila čas sem delala kot varuška na Novi Zelandiji. Ko sem potovala v Hong Kong in delala v sirotišnici sem še vedno čakala na 'Pravega'. Kot mlado dekle sem si v svoji Bibliji zapisala: „Ko bom odrasla želim delati to kar Bog želi da delam ter delati v sirotišnici.“ Bila sem v svojem elementu!

Vedno sem načrtovala da bom nekega dne posvojila otroka, toda medtem ko sem bila v Hong Kongu sem svoje načrte priredila. Videla sem da 'normalni' otroci hitro najdejo dom, toda otroci s posebnimi potrebami čakajo v nedogled. Odločila sem se da bom posvojila otroka s posebnimi potrebami in še bolj točno – otroka kot tako veliko teh ki sem zanje skrbela – enega z Downovim sindromom.

Še vedno sem bila v Hong Kongu ko sem srečala svojega 'Marinca v modrem oblačilu!' Končno, kot sem si sama mislila pri za dekleta visoki starosti dvaindvajsetih let, sem bila poročena! Kot 'po planu' sem takoj zanosila. Vse je bilo tako neverjetno odlično in preprosto, prav tako kot sem sanjala. V šestnajstem tednu nosečnosti sem se prebudila ker mi je odtekla voda in najin dragocen prvi otrok je odšel naprej k svojemu Stvarniku. Kmalu so mu sledili še štiri majhni bratje in sestrice – še dve spontani nosečnosti in dve zunajmaternični nosečnosti.

Kako se to lahko zgodi tako dobri kristjanki kot sem bila jaz? Bilo je tako zelo nepošteno! Celodnevne od drog so imele dojenčke! Moje telo me je izdalo! To ni bilo to kar sem načrtovala! Tako nepravična, sem čutila da je Bog bitje, k njemu sem se obrnila, Bogu vse tolažbe. Skozi čustvene razsežnosti sem prišla do sklepa resnice ki je nad vsemi občutki. Pričela sem čutiti življenje v pogledu večnosti, da resnično izmerim kako neverjetno kratek in minljiv je naš čas na zemlji.

Moja Biblija ima prav, moje življenje je megla ki se je za kratek čas prikazala in potem izginila! To je bilo zame resnično razodetje. Prav vseeno če nikoli ne bom imela otrok! Prav vseeno če se moje življenje ne odvija tako kot sem ga načrtovala. Ne gre samo zame! Želela sem da je moje življenje namenjeno Božji slavi! Lahko imam radost četudi nikoli ne bom imela otrok! Sedaj se je pričel resnični mir in ozdravljenje.

Odločila sva se da greva naprej s postopkom posvojitve. Konec koncev je bilo že od mladosti to na najinih srcih. Potem sem ponovno postala noseča. Oh, ne! Človek kot sem, ne glede na vse lekcije katere sem se naučila, sem se odvrnila z utrujeno malodušnostjo v ginekološko ordinacijo.

Predstavljajte si mojo nepredstavljivo radost in solze ki so tekle ko sem gledala bitje srca majhnega čudeža v mojem trebuhu! Bila sva tako prepričana o neizbežni slabi novici da moj mož niti ni skrbel da bi šel z menoj! Domov sem prišla mahajoč s sliko iz ultrazvoka. Prijel me je in med vrati sva padla na najina kolena slaveč in zahvaljujoč Gospoda. On nama resnično lahko da več kot midva lahko prosiva ali si predstavljava!

Imela sem čudovito nosečnost, jutranje slabosti in vse! Moj porod je bil hiter, čeprav intenziven in na svet je prinesel najinega prvorojenega sina! Devetnajst mesecev kasneje sem imela še en dve urni porod v vodi ki nama je dal še enega sina! Bog še ni zaključil. Ponovno, devetnajst mesecev kasneje sem imela svoj tretji porod. Šest ur kasneje je ven prišla najina ljubljena hčerka! Oh, silovita radost! Deklica! Babica jo je takoj položila v moje roke in zrla je vame ko sem zajokala: „Oh, ti si takoooo čudovita!“

Kmalu je babica prišla k moji postelji. Zelo nerodno je razložila da je poklicala zdravnike da si ogledajo dojenčico ker ima „ona nekaj znakov povezanih z...“

„Ali mislite da ima Downov sindrom?“ sem posegla vmes.

„Da,“ je rekla z očitnim olajšanjem da sem sama izpovedala besede.

Nisem čutila nobenega strahu, nobene panike in nobenega obžalovanja. „Oh, to pa res ni taka stvar če ima Downov sindrom,“ sem odgovorila.

Svojemu možu sem povedala in on je imel isti odziv. Zdravniki niso našli nobenih notranjih težav, niso dali nobene napovedi in prešli so v bolj resno prepričevanje da nam preprečijo da odidemo iz bolnišnice tako hitro po rojstvu! Ker smo se z vojsko preselili na Havaje in nismo našli porodnišnice je bila to najina prva (in po Božji volji) edina bolnišnična izkušnja. Zagrozili so nama celo z nujnim zaklepanjem v bolnišnico če si bova drznila pobegniti! Sedaj vidim Božjo nežno sočutje v 'slepoti' zdravnikov v sledečih mesecih, ko ni bilo opaziti Downovega sindroma.

Šele v starosti petih mesecev so naju pozvali da naj jo dava testirati glede Downovega sindroma. Ker sem v Hong Kongu delala z otroci z Downovim sindromom ne vem kako nisem videla vseh teh mesecev. Rada imam način kako je Bog med tem časom na naju nastavil plašnice tako da smo lahko uživali z našo mlado damo v blaženi, nevedni normalnosti!

Moj mož je vedno rekel da ne želi posvojiti otroka s posebnimi potrebami (kot Downov sindrom). Kakorkoli, Jahna je resnična radost njegovega življenja. Sedaj je stara tri leta in je popolna ljubezen najinih življenj! Moje srce poka od ponosa glede stvari katere zmore. Do naju je izjemno ljubka majhna deklica ki ima rada čevlje, obleke, punčke in kužke. Ona ima najbolj nedolžno in preprosto hihitanje katerega si lahko predstavljate; ona je tako ljubka in zaupljiva; Njeni bratje in sestrice in vsi ki jo srečajo jo občudujejo. Veva da ima Downov sindrom, toda kot na začetku sva skoraj blaženo nevedna. Za naju je normalna! Ona je Jahna!

Od tedaj naju je Bog blagoslovil s še enim sinom in četudi upava da bova imela

več otrok in jih nekaj celo posvojila, počivam v blaženi sigurnosti Božjih rok. Vem da Njegovi plani ne bodo samo prevladali, temveč da so zame najboljši. Oh kakšna radost je, vedoč da Bog vesolja skrbi zame in oblikuje moje življenje za Svojo slavo. Moji plani za popolnost niso Njegovi plani za popolnost!

Upam da boste tudi vi spodbujeni da vse odstopite Bogu – vaša upanja, sanje in načrte.

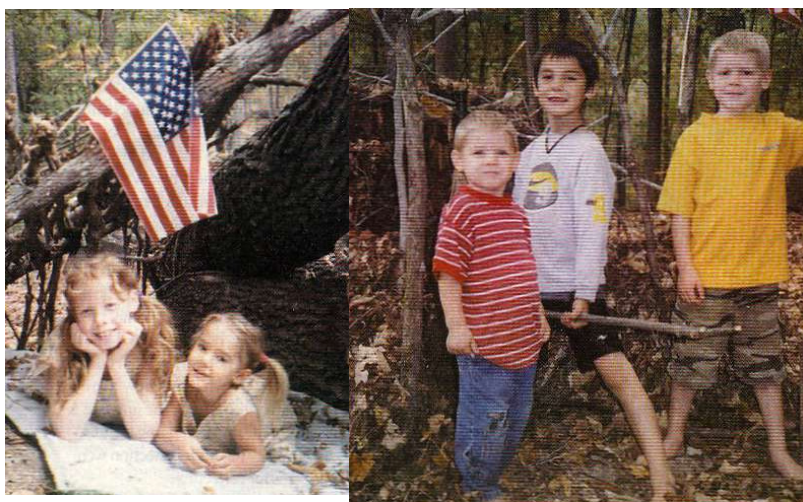
MELISSA CALHOON, Ewi Beach, Havaji, ZDA
dmjjical@yahoo.com

Melisa je moja nečakinja, moja edina bratova hčerka. Vedno sem mislila da je Melissa videti bolj podobna meni kot moje lastne hčerke. Melissa organizira *Above Rubies* kamp na Havajih. Ed.

Čuvajte te trenutke

Slika: Meadow s sestrično Chalice Allison v dekliški trdnjavi.

Slika: Noble, bratranec Arden Allison in Bowen stojita pred fantovsko trdnjavo (v katero je potrebno splezati). Arden in Bowen se vsakodnevno skupaj igrata.

To jutro sem odprla eno oko in zagledala svojo najstarejšo hčerko kako strmi vame. Bilo je ob dveh zjutraj.

„Mami, Noble joka in te kliče,“ je zašepetala.

„V redu, prihajam,“ sem zamomljala brez da bi čutila mnogo prisrčnih čustev napram temu dvoletnemu sinu ki vztraja v svojo nočni navadi da me potrebuje. Dvignila sem svoje osem mesečno noseče telo iz postelje in se namerila proti fantovski sobi. Kot običajno je sedel, si otiral oči in tarnal. „Zakaj ne moreš preprosto celo noč prespati?“ sem zamomljala.

Prizadevala sem si prenesem Noblejevo težko telo nazaj v svojo sobo. Ves ta čas so se misli samo pomilovanja vmešavale v moj um. Odkar se je pred devetimi leti rodila moja prva hčerka nisem še imela cele noči spanja. Kako se je počutiti z osmimi urami spanja? Ali noseča ženska ne zasluži počitka? Ali dovolj ni dovolj slabo že to da mora vsako uro vstati da uporabi kopalnico?

Nadejala sem se da se bo ta sin naučil spati celo noč preden bo tukaj naslednji dojenček, toda stvari so videti daleč od obetajočih. Spraševala sem se kaj je narobe z najino vzgojo. Imam prijateljice katerih dojenčki pri treh mesecih prespijo celo noč! Enkrat sem poskusila celo z vnaprej določenim redom, toda to je

povzročilo več težav kot jih je rešilo.

S komolcem sem v postelji dregnila svojega moža in se z najinim sinom ulegla. Ravno sva se udobno namestila ko je zvok dirjajočih nog eksplodiral tišino v najini sobi. Najin štiriletnik je skočil v posteljo k nama in se pričel prerivati, nekaj v čemer je dobro podkovan. Noble je ponovno pričel tarnati.

Moj mož se je prebudil in me našel popolnoma izčrpano in slabo razpoloženo. „To je noro!“ sem zasikala.

Charlie je vzel štiriletnika v nezasedeno posteljo da je skupaj z njim spal da mi olajša nevšečnosti. On se je zelo privadil na igranje glasbe v postelji in je med v tem obdobju potrpežljiv z mojimi hormonskimi izbruhi.

Z Noble-om sva se ulegla nazaj in vedno bolj in bolj se je stiskal k meni. Ni mu dovolj da leži poleg mene. Odločen je da spi na moji rami z mojo roko ki ga objema. „Mama,“ je rekel z zadovoljstvom medtem ko je lezel v spanec. Lahko sem slišala nasmeh na njegovem obrazu. „Mama,“ je rekel ponovno, kot da bi ta ena sama beseda naredila njegov svet popoln.

Moje srce se je omehčalo ob zvoku tega majhnega glasu. Kaj ni to tisto za čemer sem molila? Prosila sem Boga da mi pomaga prepoznati posebne trenutke v tem vihravem življenju in jih čuvati. To je bil zagotovo eden od teh.

Poslušajoč zvok tega enakomernega dihanja, sem spoznala da bo vse prehitro prišel čas ko bodo otroci postali starejši in bova z možem imela posteljo samo zase. Nekako vem da bom pogrešala ta topla majhna telesa ki se ponoči stiskajo k nama. Čutila sem da se moj nerojeni otrok premika ko se je nadme priplazilo spanje in zahvalila sem se Bogu za Njegove blagoslove in prosila sem ga za bolj potrpežljivo srce.

Današnji dan ima svoje lastne izzive kot jih imajo večina drugih dni. Vesela sem ker sem prejšnjo noč prosila Gospoda za bolj potrpežljivo srce. Trije majhni fantje približno enakih starosti so stvari počenjali z urnimi koraki. Videti je bilo kot da so se med seboj borili, nekaj vrtali, tekli okoli kot divje živali ali imeli prepire ki so zahtevali moj poseg. Danes sem jih morala že nekajkrat disciplinirati.

Vse sem poslala ven in sedaj sedim tukaj s spoznanjem da danes nisem shranila niti enega trenutka. Priznala bom, veliko dni sem tako osredotočena na dovršitev opravil na svojem seznamu opravil da švignem mimo dragocenih trenutkov. Priložnosti da samo sedim in berem otroške zgodbe, odgovarjam na njihova vprašanja ali ko imamo čas za ljubkovanje so videti kot breme v nikoli končanem prizadevanju da se stvari spravijo v red.

Tukaj prihaja moj petletni sin s skokom skozi vrata v hišo. „Mama, pridi pogledat našo trdnjavo!“ vpije in njegov obraz je napolnjen z navdušenjem.

Odideva iz hiše. Danes je prvi jesenski dan in čeprav je še toplo, je v zraku svežina katero sem želela vsrkati vase.

„Mami! Mami!“ Moji ostali otroci vpijejo, me vlečejo za roke in v svojem razburjenju skačejo gor in dol. „Poglej kaj smo naredili.“

Ker me je moj petletnik prvi prosil je dobil prvo možnost govora. Bowen in njegov bratranec Arden sta svoja nahrbtnika obesila na drevo in naredila na videz negotovo gred na isti veji. Splezal je kot opica na drevo in se usedel poleg svojega bratranca. „Naša trdnjava je dobila slabe fante.“ je rekel. Poglejte! Odvezal je vrv in nahrbtnika sta s treskom padla na tla. „Glejte! To je past da jih udari po njihovih glavah.“

„To je grozno!“ sem spodbudila.

Njihovi obrazi, sijoč od ponosa, so spomin katerega si je vredno zapomniti.

Potem mi moja hčerka pokaže 'dekliško trdnjavo.' Je zelo urejena, vključno s prostorom za kuhanje hrane in jo je že okrasila z hišnimi drobnarijami. „Naredile bomo celo vas,“ me je obvestila. Spodbujala sem jo, vznemirjena da vidim njeno kreativnost in občutek domačnosti.

Moj štiriletnik je poklical moje ime in porinil svojo glavo skozi grmado vej ki jo je uredil. Opazila sem da nosi volnen klobuk in debelo jakno. „Če boš to nosil, ti bo postalo prevroče,“ sem ga opozorila.

Videti je bil začuden. „Toda mama, ti si rekla da ni več poletja. Pripravljen sem na sneg.“ Morala sem se nasmejati. Ta otrok vedno počne najbolj zabavne stvari.

Vsi so prosili za kosilo na pikniku. Ko sem odšla nazaj v hišo da ga pripravim je bilo moje srce polno. Da, življenje je naporno in pogosto utrudljivo, toda teh trenutkov ne bi zamenjala za ves mir in tišino ki je zagotovljena tistim ki nimajo hiše polne malčkov.

Včasih hrepeneče sanjam o upokojitvi. V duhu si sebe predstavljam da imam čas da se usedem in da če bi želela da bi ves dan izdelovala fotografski album. To je nekaj s čimer zadnji nekaj let nisem uspela ostati ažurna. Toda potem ne bom več imela majhnih obrazov da bi jih fotografirala. Kakšna bi bila slika čudovitega jesenskega drevesa brez otroka ki bi stal pod njim?

Moja mati mi vedno pravi da so to najbolj dragocena leta mojega življenja. Ko skozi kuhinjsko okno gledam svoje otroke kako se igrajo, odkrivajo in ustvarjajo, vem da ima prav. Moja molitev je da me bo Bog še naprej spominjal da bom čuvala te trenutke.

PEARL BARRETT, Primm Springs, Tennessee, ZDA

Charile in Pearl sta blagoslovljena z Meadow (9), Bowen (5), Rocklyn (4), Noble (2) in njun nov dojenček Autumn Rose rojena 7.11.2004, prav takrat ko pričeli s tiskanjem revije. Tukaj je, star nekaj ur.

Potrebovala sem ljubezen

Moji spomini iz otroštva so okuženi z občutki neljubljenosti in zavrnitve. Vse kar sem si želela je bilo to da bi me oče imel rad. On je bil moj junak, moj vitez in sijoč

oklep! Toda bilo je 'kot da me ni tukaj.' Tako močno sem si želela biti ljubljena da sem do takrat ko sem bila stara štirinajst let iskala 'ljubezen' pri fantu najstniku katerega sem srečala v diskoteki. Ljubezen sem iskala na vseh napačnih mestih in razmerja so se večkrat pričela in prekinila kot bi si upala omeniti.

Kasneje v mojem življenju, ko sva se z očetom pogovarjala in mi je povedal da me je moja mati, ko je spoznala da je bila noseča, skušala splaviti. Okoliščine obkrožene z mojo zanositvijo so bile zanjo travmatične. Oba moja starša sta bila rojena v Južni Afriki, kot tudi moja najstarejša brat in sestra. Ko sta bila moj brat in sestra zelo mlada se je moj oče odločil da spakira in si prizadeva za življenje v Rodeziji (sedaj Zimbabve). Ko so prispeli v moj rojstni kraj (majhno mesto imenovano Umtali) je moja mati zanosila z menoj. Morala se je počutiti uničeno – nova država, brez doma, brez denarja in v tem obdobju je bil moj oče brez dela.

Potem sem razumela čemu sem se vsa ta leta odraščanja počutila neljubljeno in zavrnjeno, toda nisem vedela kaj naj glede tega storim. Dve leti kasneje sem na Alfa tečaju, ki se je odvijal v cerkvi, svoje življenje predala Gospodu in se takoj zaljubila v Jezusa.

Šele takrat sem spoznala da je bila ljubezen mojega nebeškega Očeta tista katero sem vsa ta leta iskala! Dve leti po svoji zaobljubi sem obiskovala seminar „Novo življenje v duhu“ ki me je pripeljal še bliže k Gospodu. Ob koncu tega seminarja so voditelji molili nad menoj in v svojem duhu sem čutila globoko ječanje. Leta in leta ujete otožnosti so prišla iz mene in doživela sem popolnost katero prej še nikoli nisem čutila.

Naslednje jutro ko sem molila in slavila Boga, mi je On dal vizijo moje matere ko me je v bolnišnici rojevala. Jezus je stal ob vznožju postelje, oblečen v zeleno zdravniško oblačilo. Osvobodil me je, me vzel v Svoje roke, mi pogledal v obraz in rekel „Vedno sem te imel rad in želel da se rodiš. Vedel sem da boš rojena na ta dan, ker sem tvoje rojstvo načrtoval in te stkal v trebuhu tvoje matere. Ljubim te!“

Tega trenutka ne bom nikoli pozabila. V trenutku sem vedela da se nič in nihče ne more primerjati z ljubeznijo Boga. Karkoli se mi zgodi, On bo vedno z menoj. Njegovi načrti zame so v moje dobro in ne za moje uničenje, da mi dajo prihodnost in upanje. Kar je hudič nameraval v mojo škodo je Bog namenil za moje dobro.

LEONIE BREWER, Edenvale, Johannesburg, Južna Afrika

leonie.brewer@eskom.co.za

Kevin in Leonie imata dve hčerki: Sherinne in Julie. Sherinne je poročena z Brentom in meseca marca 2005 pričakujeta prvega dojenčka.

Moja tri dekleta

Slika: Vicki (sredina) z svojimi tremi ljubkimi hčerkami Hannah (16), Jasmine (25) in Cecelia (18).

Bil je miren in hladen večer. Pomladni ptički so žvrgoleli melodijo pred mojim odprtim oknom. Po dolgem in napornem dnevu sem bila udobno nameščena v svoji postelji srebajoč skodelico kamiličnega čaja. Veselila sem se tega tihega časa počitka in branja ob nežni toda učinkoviti svetlobi svetilke na petrolej (v našem domu nimamo elektrike). Nenadoma so moje tri ljube hčerke prodrle v moj majhen tihi svet.

Z dovolj energije da bi vzletela raketa so skočile skozi zrak in pristale na moji postelji. Sedaj sem „nosila“ večino svojega čaja in hvaležna sem bila da ni bil vroč! Tri dekleta so od smeha poskakovala in vsa tri hkrati govorila (nekaj kar pogosto počno in so pri tem precej uspešne). Nisi imele pojma o spokojnosti katero so pravkar zmotile.

Z njihovimi svetlimi nasmehi in veselimi novicami so pridobile mojo polno pozornost. Svojo zanimivo raziskovalno knjigo sem položila na stran. Medtem sem se na stari postelji bala za življenje. Le koliko teže lahko ta postelja prenese? Imela sem vizijo da smo se vse zrušile na tla. Seveda bi se dekleta 'vso pot smejale' – in pele na napev Jingle Bells!

„Mami, moraš videti Dotyjinega novega dojenčka, On je tako dragocen in moram ga pestovati,“ je izjavila ena od hčerk.

„Oh, mami“ ta „Oh, mami to!“ in to „Oh, mami to je bilo tako čudovito... tako imenitno...“ Tema se lahko spreminja tako hitro kot živahna družba pride k meni!

Te majhne „zabave“ so se tekom let večkrat pojavile. Včasih se jokamo dokler nas ne boli in solze ne tečejo po naših obrazih. In na moje veliko presenečenje se stara postelja še vedno drži pokonci! Naše odnose sem jemala kot dar vse dokler nisem nekega dne govorila z drugo materjo. Omenila je da smo se z dekleti precej zblížale.

„Da, hvaležna sem za to,“ sem odgovorila. Povedala sem ji kako še vedno skočijo na mojo posteljo in z menoj delijo svoja upanja, radosti, strahove, ideje, smeh in solze, prav tako kot so počele že od mladosti. „Seveda, veš kaj mislim,“ sem nadaljevala.

Žalosten izraz je prišel na obraz te matere in je rekla: „Ne, ne vem kaj misliš.“ Solze so se brale v njenih očeh ko je priznala: „S svojo hčerko nimava takšne bližine.“ Tedaj sem spoznala kako zelo posebno je razmerje med hčerkami in menoj. Hvaležnost je napolnila moje srce.

Nekega večera je moja hčerka Hannah dobila idejo 'kampiranja' pod zvezdami.

Jasmina in Cecilija sta se odločili da se igrata varno in ostaneta notri. To me ni zbegalo! Hitro sva zbrali odeje in blazine in s seboj vzeli par daljnogledov. Bilo je zelo temno. Mi živimo na deželi, proč od mestnih luči in obkroženi s hribi in tukaj sijajo samo zvezde! In kako so sijale.

Edini zvok katerega sva slišali je bil zvok listja pod najinimi nogami. Bilo je malce hladneje kot sem pričakovala. Imela sem misli da bi se pridružila mojima drugima dvema dekletoma in bi zaspala pod toplimi odejami. Toda navdušena Hannah je rekla da zvezde ne sijajo vedno tako bleščeče in da ne smeva zgrešiti tega krasnega dogodka! Kaj bi lahko rekla na to? Tukaj je bila moja priložnost da delim preprosto toda čudovito izkušnjo s svojo hčerko kar bo zgradilo najin odnos in ji naredilo čudovite spomine. Izbrali sva kraj kjer sva mislili da bo čudovita točka in se usedli. Zaradi nekaj razlogov se je bilo petnajstletni Hannah lažje počutiti udobno.

„Oh, mama, to je tako čudovito,“ je izjavila ko sva obe gledali v nebo. „Kako lahko kdorkoli verjame da ni Boga? Kako spoštovanja vzbujajoč Stvarnik!“

Medtem sem se skušala namestiti v bolj udoben položaj. Majhni kamenčki so prodrli skozi odejo in našli vse točke na katere je pritiskalo moje telo. Oh dobro, sem se tolažila, kako majhno neudobje v primerjavi s tem veličastnim zvezdnim nebom in druženju z mojo ljubljeno Hannah. Videti je bilo kot da je moja hčerka v samih nebesih. Štela je zvezdne utrinke, našla veliki in mali voz in druga sozvezdja.

Medtem ko je čas mineval mi je postalo hladno. Okoli sebe sem navlekla odeje, ko se je nenadoma neko bitje udobno namestilo med naju. Bilo je tako hladno da 'ga' nisva mogli videti. Upala sem da ni bil rakun ali še slabše oposum! Zvok predenja je prihajal od tega bitja in nama dal namig da naju je našla naša mucka. Ne spominjam se da bi povabila našo mucko, toda ona se je zagotovo namestila kot doma.

Ni trajalo dolgo ko sem resnično drgetala. Hannah je še vedno govorila o nebeški stvaritvi in kako veliko svetlobnih let so oddaljene zvezde. Vprašanja je zastavljala hitreje kot sem lahko nanje odgovarjala. Toda sedaj se nama je pridružila večja in celo bolj puhasta žival. Nesh, naš velik sibirski eskimski pes. Bila je prijazna in topla in veseli sva bili da nama je naklonila svojo prisotnost dokler nisva globoko zajeli sape in spoznali da je morala teči za dihurjem!

Sedaj smo se ljubkovali v naši temni, hladni in smrdljivi postelji. Hannah očitno celo ni motil nov podeželski vonj. Še vedno je bila navdušena nad fantastično razstavo našega neba. V samo nekaj minutah se nam je z veseljem pridružil naš drugi sibirski pes Bear. Tudi na njem je bil nek vonj. Kmalu so naše tri mačke našle najine glave in naša koza je prišla bliže ker je rada blizu nas. Svež podeželski zvok je bil napolnjen z dihurjevim ostrim vonjem. Hvaležna sem bila da so kure ostale na drevesnih vejah!

V sredi preživljanja moje skalnate postelje, hladom in dihurjevim ostrim vonjem je Hannah z najbolj mirnim in prijetnim glasom rekla: „Mami, ali ni preprosto

čudovito?“

Oh, ah, da, ah... čudovito,“ sem odgovorila s šklepetajočimi zobmi, smrkujem iz nosu in zmrzujočimi prsti. Toda bilo je čudovito, še posebej ko se ozrem nazaj na to. Tako sem blagoslovljena da imam trenutke kot je ta. Življenje z mojimi dragimi hčerkami je tako polno. One me več kot spodbujajo da nadaljujem!

Me skupaj delamo, igramo, slavimo, molimo, pojemo in vrtnarimo. Na splošno je večji del našega doma poln smeha, radosti, hrupa, ustvarjalnosti in vseh vrst aktivnosti. Toda so časi ko nas ujame nepripravljene. Sovražnik hoče vstopiti kjer lahko in okamenjuje naša srca in razbija odnose.

Nekega dne sem bila ujeta brez oklepa. Zagotovo sem eksplodirala, oziroma vsaj sovražnik je naredil da to verjamem. Bila sem hitra s kritičnim duhom in grajala eno od svojih hčerk. S prizadetim srcem je stekla navzgor po stopnicah da bi bila sama. Odhitela sem ven v rastlinjak in skušala pobegniti tako da se zakopljem v svoje delo.

Sovražnik je v moje misli položil idejo da sem slaba mati. Zasmehoval me je da svojih besed ne morem vzeti nazaj (kanček resnice) in da mi moja hčerka nikoli ne bo oprostila (zanesljiva laž!) Moje srce je bilo zlomljeno zaradi mojega greha. „Ne,“ sem rekla sovražniku. „Hočem slišati od tebe, Jezus Kristus. Kakšna je resnica? Gospod, prizadela sem tebe in svojo hčerko. Kesam se. Sprejemam tvoje odpuščanje in te prosim za tvojo modrost.“

Potem me je Sveti Duh napolnil s Svojo ljubeznijo, milino in usmiljenjem. Resnično je bilo kar mi je bilo že povedano po hudem duhu, da svojih že izgovorjenih besed nisem mogla vzeti nazaj. Kar pa sem lahko naredila je bilo, da odidem nazaj k svoji hčerki, priznam svojo napako in jo prosim za njeno odpuščanje. Z iskrenim in skesanim srcem sem hitro odšla k njej in preprosto to storila. Moja sočutna hčerka me je objela in prosila če ji bom tudi jaz lahko odpustila. Z zakrpanimi srci in solzami ki so tekle sva bili hvaležni Gospodu za Njegovo večno ljubezen, usmiljenje in naklonjenost. Ponovno sva lahko pričeli, močnejši v najinem odnosu zaradi Božje zmagujoče ljubezni.

VICKI WEST, Lobelville, Tennessee, ZDA

Vicki in dekleta imajo na svojem domu „Majhno trgovino“ na podeželski cesti v Lobelville kjer prodajajo dobrine katere so same naredile. Vickijina posebnost je njeno zeliščno zdravilno mazilo narejeno iz svežih rastlin. Odlično je za zdravljenje manjših ureznin, kožnih izpuščajev zaradi plenice, vnetja ran, strupenega bršljana, hemeroidov in za še veliko drugih stvari. Na voljo je za 5,5 € ter stroški pošiljanja 0,8 € (samo za naročila v ZDA). Naročite na naslovu: Vicki West Rt 2, Box 177 Lobelville, TN 37097

Ali stradate za spodbudo?

Vsak teden lahko prejmete spodbudo s prejetjem Nancyjinih tedenskih

sporočil predanosti.

Če ste se prijavili na e-poštni seznam in ne dobivate več sporočil, se prosim ponovno prijavite. Včasih poštni strežnik za e-poštne sezname izpusti imena brez kakega razloga.

Pošljite prazno sporočilo na naslov: subscribers-on@aboverubies.org

Čakanje na posvojitev

Samo v ZDA čaka 130000 otrok!

Neizmerna radost – sedem in še enega!

Slika: Chuck in Renee z njunimi osmimi blagoslovi: Adalia (8), Judah (7), Tilly (6), Almanzo (4), Kalina (3), Mordecai (2), Jubilee (2) in dojenček Hezekiah (na sliki star tri mesece)

Z možem sva vedno sanjala da bi imela veliko družino. Najin prvi dojenček je prispel devet mesecev po najini poroki in potem so prihajali v enoletnih presledkih. Življenje se je hitro odvijalo in denarja je bil komaj dovolj. Malo časa je bilo za razmišljanje o čemerkoli razen o uspešnem obvladovanju. Ko je bilo najinih prvih pet otrok starih pet, tri, dve, eno leto in tri mesece sva izvedela o tisočih otrocih v ZDA ki čakajo na dom da jih posvoji.

S Chuckom sva oba čutila, da sta najina srca nagnjena k otrokom katere starši niso želeli. Imela sva željo da preskrbiva dom za otroka ki nima doma. Jakobovo pismo [1,27](#) določa čisto pobožnost kot skrb za sirote in vdove. Naš dom sva želela deliti z otrokom ki obupno potrebuje dom. Pričela sva obiskovati šolo katero zahteva država Washington za tiste ki žele posvojiti otroka. Spoznala sva da je posvojitev lahko zelo poceni (celo brezplačna če uporabite državno agencijo). Otroci vzeti iz državnega sistema so primerni da prejmejo brezplačno zdravstveno zavarovanje in pomoč pri posvojitvi (mesečno štipendijo za neurejenost).

Pred nama sva imela več ovir. Najprej sva potrebovala dokaz o cepljenju vseh najinih otrok. Najin najstarejši otrok je bil edini ki je bil cepljen in s cepljenji sva zaključila ko je bil star leto dni. Nekaj najinih mlajših otrok ni nikoli videlo zdravnika, tudi kot pregled ne, tako da nismo imeli družinskega zdravnika. Po molitvi nad telefonskim imenikom (vem da se sliši neumno, toda nisem vedel kje naj pričnem) sem uredila pregled pri zdravniku.

Prva stvar katero mi je zdravnik rekel je bila da ne želi da bi zaradi plačevanja zdravnika ostali brez denarja. Zračunal nam je samo 27€ po otroku, namesto običajnih 82€ (nismo imeli zdravstvenega zavarovanja). Potem ko sem mu razložila de je imela moja hčerka reakcijo na njen DPT (op. prev.: Kombinacijo vakcin za celjenje) pri štirih mesecih in je prenehala dihati, je naredil zaznamek v kartotekah ostalih otrok z izjavo da ne smejo biti cepljeni. Posvojitvena agencija je

to sprejela brez pripomb.

Naprej, agencija je želela vedeti kako bomo še enemu otroku zagotovili to kar je uradnica ki je delala na mojem primeru imenovala možev 'skromen' prihodek. To se je rešilo z poudarkom da nimava nobenih dolgov, samo najino hipoteko.

Strinjala sva se da posvojiva otroka kateregakoli spola, starosti pod sedem let, s posebnimi potrebami. Izraz 'posebne potrebe' je lahko pomenil karkoli od duševne do fizične prizadetosti, zlorabljenosti ali izpostavljenosti drogam, do tega da je starejši in celo črnc.

Posvojitvenim staršem ponudijo seznam s posebnimi potrebami tako da lahko določijo kakšnega otroka so pripravljeni vzeti. To je pomagalo svetovalki, ko je gledala na bodoče starše, narediti dober izbor.

Potem ko sva bila potrjena za posvojitvev sva na najinega sina čakala štiri mesece. Med tem časom sva prejela štiri dolge telefonske klice o dojenčkih starih od še nerojenega do trinajstih mesecev starosti. Odprta sva bila da sprejmeva kateregakoli od njih, toda Bog je za vsakim zaprl vrata in našel drug dom za te dojenčke.

Septembra 2002 sva prejela klic o šest dni starem Afro-ameriškem dojenčku. Izpostavljen je bil alkoholu, tobaku, marihuani in kokainu in rojen je bil z nekaj manjkajočimi prsti na rokah in nogah. Poskočila sva v priložnosti da ga sprejmeva. Minila sta dva dolga tedna preden smo uredili papirje in se dogovorili za prevzem. To je vsebovalo pogodbo z njegovo materjo ki se je strinjala da občasno pošlje novice in svoje slike. Te so poslane skozi agencijo, tako da njegova rojstna mati ne ve kdo smo mi ali kje mi živimo.

Prvega oktobra 2002 sva sprejela najinega štiri tedne starega sina, Mordecai Courage. Kakšna radost je bila gledati tega novega sina in praznovati svežino življenja in se čuditi poti kako ga je Gospod privedel v našo družino. Sedem tednov kasneje sem rodila najinega sedmega otroka, Jubilee Harvest. Sedaj imamo dva dojenčka dva in pol meseca narazen in sedem otrok starosti pod sedmimi leti.

Nadejala sem se da bom otroka katerega sva posvojila tudi dojila. Teh sedem tednov preden je bila rojena Jubilee sem se osredotočila na zvezo z Mordecai. Med pripravami da ga bom dojila, sem želela da je zelo navezan name. Ponoči je z nama spal; dala sem mu vse njegove stekleničke in ga dnevno nosila v vreči okoli telesa. Trud se je izplačal. Takoj ko je po Jubileejinem rojstvu prišlo mleko sem se usedla k spečemu Mordecai da bi ga dojila. Na moje presenečenje je takoj zagrabil in ko je zaključil s hranjenjem je na mojih prsih celo zaspal!

Ne glede na dober začetek se je izkazalo da je dojenje Mordecaija neverjetno težko. Zaradi nerazvitega živčnega sistema je imel 'neurejeno sesanje.' Pogosto je imel težave z vzpostavitvijo dobrega sesalnega vzorca. To sva opazila pri hranjenju s stekleničko, toda to je naredilo dojenje skoraj neznosno na mojih že ranjenih bradavičkah. Edina stvar ki me je prvih nekaj mesecev gnala je bilo da če bom odnehala da bom to vedno obžalovala.

Sledili so meseci neprespanih noči ko sem naprej dojila enega dojenčka in potem še drugega. Vsako noč sva pričela z vsakim otrokom v svoji stajici. Ko se je Jubilee zbudila za dojenje, sem jo prinesla v najino posteljo. Ko se je zbudil Mordecai sem se ulegla in ga dojila na kavču. Z njim sem spala dokler ni bil Jubilee zopet pokonci, potem sem Mordecaija položila nazaj v njegovo stajico in odšla dojiti Jubilee. Od tega sem bila tako utrujena da se mi je dvakrat pripetilo da sem zamenjala dojenčka, misleč da dojim enega, toda odkrila sem da dojim drugega!

Mordecai je še naprej rasel in se razvijal. Teden dni po tem ko se je pričel dojiti je popolnoma zavrnil stekleničke in nikoli več ni poskusil mlečnega nadomestka. Še naprej je bil na razvojni tarči ne glede na izpostavljenost drogam. Niti nekaj manjkajočih prstov na nogah ga ni zaustavilo – hodil je pri dvanajstih mesecih.

Pri starosti osemnajstih mesecev se mi je pri pregledu njegov zdravnik zahvalil ker sem ga pripeljala in rekel: 'Veste, bolje mu je kot sem pričakoval da mu bo. Pravzaprav se tako dobro razvija, boljše kot sem kadarkoli upal da se bo.' Vesela sem ko povem da je pri starosti dveh let samo enkrat videl zdravnika zaradi njegovega sistematskega pregleda in zaradi bolezni niti bil niti enkrat na obisku!

Mordecai in Jubilee sta neločljiva. Imata zelo posebno medsebojno razmerje in sta prepričana da sta dvojčka. Vedno sta skupaj in bolj pogosto kot ne v težavah. Jubilee je Mordecaijino darilo. Zaradi njenega rojstva se je lahko lepo razvijal na mojem mleku.

Na žalost sem oba dojenčka odstavila pri enem letu zaradi jutranjih slabosti (da, postala sem noseča med dojenjem dveh dojenčkov). Četrtega maja 2004 se je rodil najin osmi otrok Hezekiah.

Rada bi spodbudila vsako družino naj premisli o posvojitvi. Ali je vaše srce odprto za še enega? Mordecai je v naša življenja prinesel neizmerno radost.

RENEE BERGERON, Bellingham, Washington, ZDA

tel: (360) 592 8301

Renee je vesela dati informacije vsakomur ki ga zanima.

Moja srčna želja – devet in še dva!

Slika: Tom in Candy in njuni blagoslovi: Jack (19), Rachel (17), Chelsea (15), Hannah (13), Thomas ml. (10), Maura Fatu (10), Caleb (8), Charlea (6), Hawa (6), Olivia (2 ½) in Cecilia Faith (8 mesecev). Na sliki boste opazili da je Maura (10) manjša kot Caleb (8). To je rezultat nezadostne prehrane.

V Clarence, New York je bilo sveže mrzlo jutro. Med vožnjo s svojim možem v njegovem avtomobilu se je iskril sneg. Vedno je bil dobrodošel odmor da gre ven in si deliva

vročo čokolado ter se pogovarjava medtem ko ima na svojem plužnem obhodu za očistiti nekaj avtocest. Pogovarjava se lahko brez prekinitev o domu in naših treh domačih podjetjih in naši živahni družini osmih otrok.

Tom je spregovoril: „V glavi nenehno slišim to besedo in nimam pojma kaj pomeni, toda noče iti stran. Jaz... jaz ti niti ne želim povedati.“ Bila sem rahlo presenečena glede njegove neodločnosti, toda spodbudila sem ga: „Bog ti bo že razodel pomen če je kaj na tem. Kakšna je beseda? Zajel je globok vzdih in rekel: „To je beseda 'posvojitev'.“

Skomignila sem. „Ni videti da bi mi s tem imeli kako povezavo, toda lahko moliva glede tega. Bog ti bo pokazal kaj je s tem.“

Minilo je nekaj tednov. Tom je poklical dobrega prijatelja katerega že nekaj časa ni videl in odšla sta ven. Ken je posvojil dve dekleti iz Sierra Leone, majhnega in od vojne raztrganega mesta na zahodni obali Afrike. S solzami je govoril o stvareh katerim je bil priča med potovanjem tja. Govoril je o bednih življenjskih pogojih in o strašni revščini. Toda prav tako je povedal da je na delu Božja roka ki pomaga tem vojnim sirotam, drugo dekle katero je posvojil je prišla domov nekaj mesecev prej.

Nekako mesec dni kasneje sva prejela povabilo na banket za zbiranje denarja kot pomoč tem otrokom v sirotišnici v Sierra Leone.

Sedaj moram podpreti in dati nekaj ozadja. Poročena sva že več kot dvajset let, najin najstarejši je letos dopolnil devetnajst let. Verjetno imam že zadnjih petnajst let od Boga dano željo posvojiti otroke, še posebej črne. Tekom let sem spraševala moža če bi želel posvojiti in odgovarjal mi je: „Če bi imel resnično željo za to, bi ti povedal. Toda ne čutim tako kot ti. Bog nama daje mnogo otrok. Osredotočiva se na to kar imava. Strinjala sem se s to odločitvijo, toda to moje želje ni spremenilo.

Pred kratkim so imeli najini najstniki podobno željo. Bili smo na nakupovanju in videli so družino z otroci različnih ras: „Oh mami poglej jih... ali niso čudoviti? Ali ne bi preprosto imela rada otroke kot so tile? S težavo sem potlačila cmok in jim razložila da Bog tega nima pripravljenega za nas. Toda vedno sem jim rekla naj molijo. Če je bilo to želja njihovega srca, bo Bog to nekako dovolil... mogoče kadar se bodo poročili.

Nekega dne sem s svojim devetletnim sinom Thomasom prihajala iz trgovine Walmart. Bilo je vetrovno in deževno. Zgrabila sva najine pakete in tekla proti najinemu avtomobilu. Pred trgovino poleg naju je bil mlad črnček star okoli šest let ter pregledoval avtomobile na parkirišču kot da bi nekoga iskal. Opazila sva črnko ki je s svojo roko mahala proti njemu. Pokazala sva mu kje je in stekel je proč v njeni smeri. Sekundo kasneje se je vrnil, se zarežal z srce topečim nasmehom XX in zaklical: „Hvala za pomoč.“ Nasmehnila sem se mu nazaj in ponovno požrla ta stari cmok, ki je prišel takoj nazaj ko se je moj sin obrnil k meni: „Mami, kaj ti niso ti črni otroci preprosto všeč? Tako lepi so. Čemu ne bi enega posvojili? Lahko bi, imamo prostor!“ Takrat sva prispela do najinega avtomobila in čutila sem se se šibko. Zakaj ti občutki v meni ne gredo proč?

Na banketu za sirotišnico v Sierra Leone so napovedali da bo tiha dražba za afriška likovna dela in druge podarjene stvari. Ko sva jih tja čez opazovala se je najin prijatelj Ken prerinil do Toma: „Hej, Zack, ali si videl ta les? Nate sem mislil odkar si gradiš hišo – zakaj ne preveriš?“ Bila je velika paleta afriškega lesa, odličnega za izdelavo elegantnega pohištva ali lesenih tal. Bila je zelo dobra kupčija in Tom je vložil ponudbo in dobil zadevo. To je bil dober način kako pomagati sirotišnici in dobiti nekaj za novo hišo.

Domov sva s seboj vzela nekaj kosov lesa. Naslednji večer sem odšla v Tomovo pisarno in ga našla kako strmi v ta dva kosa lesa. Ko je v svoji roki kosa obrnil je razmišljal: „Mislim da bo ta les naredil odlična tla za našo novo hišo. Odneseš jih bom na žago in naredil to... tako da ko bomo domov pripeljali Afriške otroke jim bomo lahko povedali da je to prišlo iz njihove dežele.“ Svojega pogleda ni odmaknil od koščkov lesa.

„Ali se zavedaš tega kar si rekel?“ sem končno vprašala.

„Da, zavedam se.“ Pogledal je vame: „Že od prejšnjega večera razmišljam da sem naredil dobro delo s pomočjo sirotišnici in nakupom tega lesa, toda mislim da Bog od naju hoče več. Midva lahko pomagava sirotam iz njihove situacije in jim dava dom. Kaj misliš Cand? Se strinjaš?“

Ta kepa je bila na tem da se razpoči. „Niti ti ni treba da me sprašuješ,“ sem odgovorila in solze radosti so se prikazale v mojih očeh.

Iz sirotišnice so prisperele fotografije. Prepoznala sem majhno deklico z zelo temno kožo. Pokazala sem jo Tomu: „To majhno dekle, Hawa, je videti kot majhno dekle v sanjah katere mi je Bog dal o otrocih v Sierra Leone.“ Bili sta dve skupni h katerima naju je potegnilo – brat in sestra ki sta imela težave s prilagajanjem na sirotišnico in sta prišla iz težkih okoliščin in majhna Hawa s svojo sestro. Tom je opazoval dva seta fotografij in rekel z dokončnostjo: „Mislim da naj bi posvojili dve dekleti.“ Čeprav sva 'spoznali' najini dve majhni dekleti, je bil pravzaprav Bog tisti ki ju je resnično izbral.

Ko sva bila do kolen v posvojitvenih postopkih sem spoznala da pričakujem še enega dojenčka. Bila sem zaskrbljena da bo Bog na najino posvojitve rekel: „Ne“ s tem da nama bo dal še enega dojenčka, toda kar je On resnično počel je bilo da nama je kazal Sebe mogočno v najin prid!

Toda bila je težava – in še ena in še ena. Ena izmed njih je bila osebna finančna s katero smo se morali soočiti, drugo pa so bile vse samo 'grbine na cestišču' da sva vsakomur ki je posvojen zagotovila tukaj in tam XX. Zadelala sva ob vsako 'grbino' in prav tako prišla do naslednje!

Ko je za najini deklici prišel čas da v Afriki gresta na sodišče je bila tam na sodišču v Freetownu v Sierra Leone povsem nova sodnica. Slišala je o slabih posvojitvah in ni dovolila da gresta ti dve deklici skozi njeno sodišče dokler se nisva pokazala v njeni sodni sobi – in to v vsega dveh tednih! To se še nikoli doslej ni zgodilo v vseh posvojitvah iz te sirotišnice. Zgodilo se je da je ameriški direktor imel načrtovan izlet in je, ko je slišal za najin primer, prišel na sodišče da pričuje za

naju s tem da nama je ponudil pismo z obrazložitvijo. Pokazala je usmiljenje in dovolila posvojitev. Toda čas je šel mimo. Sedaj je bilo zgodaj novembra.

Šestnajsti december je bil grenko sladek dan. Trije drugi otroci iz naše sirotišnice so 'prišli domov' in mi smo morali biti tam na letališču da jim zaželimo dobrodošlico. Dva od njih sta bila brat in sestra o katerih sva premišljevala. Tako zelo sva hvaležna da sedaj živita v naši bližini. Toda to sta bila otroka s katerima naj bi prispela domov najini dekleti. In midva sva še vedno čakala, brez določenega datuma potovanja, da ne omenim da je bil rok za najinega dojenčka v naslednjih osmih tednih!

Naslednje jutro sem poklicala v lokalni urad za tujce da preverim ali so poslali papirje naprej v državni center. Kar sem slišala so bile vse prej kot dobre novice. Da, naše papirje so potrdili, toda... toda od včeraj je bil njihov urad seznanjen da pričakujeva novega dojenčka kar je vse spremenilo. Naš domači študij bi se moral izboljšati. Nič se ni dalo nadaljevati dokler ni bil njihov urad zadovoljen z našo situacijo. Bila sem obupana.

Tom je molil in prosil Boga naj pokaže pot iz tega. Potem se je spomnil. Spomladi sva se ukvarjala z zahtevnimi papirji/obrazci na Uradu za preseljevanje. „Ali pozna koga v tem uradu?“ je vprašal Tom. Nisva, toda molila sva posebej za to. Bog je nekaj dni kasneje odgovoril s tem da je stranka poslala nazaj svojo pogodbo za košnjo trave s pripeto poslovno vizitko. Bil je uradnik v našem domačem uradu za preseljevanje! Sedaj je bil čas za Toma, da ga pokliče. „Dobra stvar je da ste me poklicali danes,“ je povedal gospod Matecki. „Sem v postopku upokojitve in se selim na Florido. Danes je moj zadnji delovni dan.“

Uradnikova vpletenost je pomagala bolj hitro premakniti stvari. Sedaj je bil štiriindvajseti december. S Tomom sva ravno nakupovala ko sva prejela telefonski klic na Tomov mobilni telefon. Bila je ženska iz urada za preseljevanje: „Pozdravljeni!“ je veselo pozdravila: „Želim vam povedati da so vaši papirji odobreni in bodo v ponedeljek zjutraj poslani v Nacionalni center za vize. Želim vam vesel božič!“ Prijela sva se za roke in na sedežih tovornjaka na parkirišču Walmarta jokala .

Odobreno! Sedaj sva skoraj končala državni del – bližje k dogovorjenemu datumu v Afriki!

Načrtovala sva rojstvo na domu in Tom tega ni želel zamuditi. Imela sva možnost da pošljeva posrednika po najini dekleti, toda Tomu se to ni zdelo primerno. „Candy, tega rojstva ne želim zamuditi in mislim da ga ne bom. Toda moram biti tam v Afriki, kot njun oče, da najini novi hčerki pripeljem domov. Glede datuma rojstva morava zaupati Gospodu. Še nikoli naju ni pustil na cedilu. On pozna našo situacijo in ima to v Svojih rokah. Moliva in verjemiva.“

„Dobila si e-sporočilo od veleposlanika!“ mi je Chelsea zavpila navzdol po stopnicah. „Ponuja nam osemnajsti februar da v Afriki dokončamo posvojitev!“ Devet mesecev noseča sem poletela po stopnicah da sporočilo še sama preberem! Sprejela sva datum, čuteč da je to posebno darilo – datum najine

dvajsete obletnice poroke.

Tom in Rachel sta mi prinesla otroško volno ter nov vzorec in Tom mi je ukazal: „Hočem da sediš in kvačkaš in ne počneš nič drugega! Nikamor ne hodi. Ta dojenček bo počakal dokler ne pridem domov. Ostali otroci lahko naredijo vse kar je potrebno narediti. Ti ostani tu.“ Obljubila sem mu da bom in tudi sem. Toda bili so najdaljši štirje dnevi mojega življenja!

Devetnajstega februarja smo odšli ob dogovorjenem času na letališče. Vsi najini prijatelji so bili tam. Vsaka družina ki je že prej posvojila in njihovi otroci in vse družine iz cerkve. Ko me je Hawa zagledala je stekla k meni, obe sem močno objela. Bil je neverjeten trenutek ko sem ju končno držala v svojih rokah! Odšli smo tja kjer so nas vsi pričakovali in dekleti sta prvič spoznali njihove nove brate in sestre. Deset dni po prihodu najin角度klet domov je bil, na prestopni dan, rojen najin mali dojenček Cecilia Faith. Poimenovali smo jo po Tomovi babici, toda pomen njenega imena je 'slepa vera. To opisuje točno to k čemer naju je poklical Bog, da ko ne veva kaj bo prišlo naslednje, da mu brezpogojno zaupava. To je bila pustolovščina vere.

Ko smo dekleti klicali v sirotišnico, kar smo zadnjih osem tednov ko sta bili tam storili vsako nedeljo, smo jima govorili in peli. Zaradi slabe povezave med New Yorkom in mobilnim telefonom v majhni vasi v Afriki in ne vedoč koliko angleščine razumeta nismo bili nikoli prepričani ali sta razumeli kar smo jima govorili – dokler nista prišli domov. O tem sva govorila z Mauro. „Maura ali si vedela da prihajam? Ko so drugi otroci zapuščali sirotišnico da bi šli v Ameriko, ali si se spraševala ali bomo res prišli pote?“ „Oh, da, oče! Vedela sem da boš prišel!“ nama je zagotovila. „Kako si vedela?“ sva jo vprašala. Svoj živahen obraz je obrnila k njegovemu obrazu: „Ker si mi rekel, oče, zato sem vedela.“ Kakšno zaupanje! Preprosto je verjela besedam očeta katerega še nikoli ni videla.

Nekaj tednov kasneje, po rojstvu najinega dojenčka in ko sta se dekleti vselili, je imela naša cerkev veliko zabavo za 'trojčke' kot so jih nežno poimenovali! Vsi naši prijatelji, družine ki so posvojile,.. so prišli da jih uradno pozdravijo. V vnaprejšnjem obredu sva posvetila tri najnovejše Zackeye.

„Ne piši vse tako rožnato in čudovito, mami!“ me je posvaril eden od mojih najstnikov! Ne, ne bom vam povedala da je življenje sedaj ko smo dodali še tri, lažje! Moj dojenček se me zelo oprijema. On hoče samo mamico! Mi imamo sedaj dva deset let stara in dva šest let stara in Tavie, prejšnji 'dojenček' je sedaj razvit dvoletnik v vse. Toda utrujeni in izčrpani kot včasih postanemo, vendarle vemo da delamo to kar nam je Bog dal da delamo!

Maura in Hawa se prilagajata nenavadno dobro. Učita se o vseh stvareh katere počnemo in o hrani katero jemo Američani. Mi počnemo isto s tem da dajemo pozornost afriški hrani. Oni dve imata radi njun novi dom in družino.

CANDY ZACKEY, Clarence, New York, ZDA

cedarz@thecedarhouse.com (op. prev.: povezava ni prava, skrbijo pa za spletno stran <http://www.childrenconcerned.org/>)

Zasuta z blagoslovi – štiri in še pet dodatnih!

Slika: Prvi teden doma z vsemi otroci: Jacob (13), Anna (10), Bibianna (10), Joseph (8), Janey (7), Tatianna (6), Corina (5), Esther (3) in Joshua (3).

Pred petimi leti, preden sva od Campbellovih slišala sporočilo da 'so otroci blagoslov' sva bila s svojim možem Mitchaelom zadovoljna z najinimi tremi otroci (tako sva mislila!) in najinem napornem življenju izdelave dokumentarnih filmov.

Potovanja, vzgoja in šolanje Jakoba (8), Anne (5) in Janey (2) je pričela dosegati moje meje. „Popolnoma sem zasedena,“ je bila moja pogosta izjava. Toda Gospod nama je pričel šepetati da ima za naju v mislih še več 'blagoslovov' če bova zaupala Njegovi Besedi in ne najini lastni moči, sredstvom in razumevanju. Torej sva razširila področje omejevanja družinske velikosti in leto dni kasneje naši družini dodala Esther Hope.

Bilo je med obdobjem poznega nočnega dojenja ko sem se počutila tako hvaležno za privilegij dojenja še enega otroka da sem prosila Gospoda da mi pokaže kako lahko molim za to kar je na Njegovem srcu. Takrat je moje srce pričelo hrepeneti za vsemi temi dragocenimi otroci brez mamic ki bi jih sredi noči objemale. Ko sem to breme delila z mojimi malčki smo skupaj molili: „Gospod pošlji prosim matere in očete da bodo ljubili sirote.“ Takrat nisva vedela, toda tla najinih src so se pripravljala za nekaj o čemer midva nikoli ne bi sanjala.

Leto dni kasneje sva bila povabljeni da se udeleživa pri nastajanju dokumentarca o Indijanskem rezervatu v sosednji državi. Molila sva Jabezovo molitev (op. prev: Prva kroniška knjiga [4,10](#)), proseč Gospoda da poveča najin domet vpliva Zanj. Kot družina smo imeli privilegij prijateljstva z mnogimi domorodnimi američani in naučila sva se o zgodovinskih ranah ki so pogosto ovira evangeliju. Bila sva navdušena da gremo, toda na tem področju ni bilo hotelov in edini prostor kjer bi se naša družina lahko nastanila je bila soba za goste v bližnji Krščanski rejniški skupnosti.

Medtem ko sva bila tam sva naletela na pet otrok, bratov in sester od starosti enega leta, treh, štirih, šestih in sedmih let ki bodo kmalu na voljo za posvojitve. Brez staršev ki bi skrbeli zanje so ti dragoceni bratje in sestre čakali na 'večno družino' toda najbolj verjetno bodo zato da bi našli trajen dom ločeni eden od drugega

In Jabez je klical Boga Izraelovega, govoreč: O da bi me obilo blagoslovil in razširil mejo mojo .(Prva kroniška knjiga [4,10](#))

Ali bi jih splah lahko vzela kot najine lastne? Ali naju Bog vabi da bi bila njegova roka in sprejela te sirote? Ideja dodati pet dodatnih otrok k najini obstoječi družini šestih je bila obotavljajoča.

Kakorkoli, Gospod je najina srca spremenil in v zadnjih nekaj letih najin se je celoten odnos do družine in vzgajanja prestavil. Pričela sva verjeti Njegovi Besedi

ki pravi da so otroci blagoslov in ne breme in da nama je dan nenavaden privilegij treniranja 'spreminjevalcev naroda' za Njega.

V mesecih ki so sledili so se navdušenje, strah in dvomi vrtinčili okoli nas. Kaj pa potrebe štirih otrok katere že imava? Ali resnično lahko učinkovito vzgajava devet otrok? Ali si jih lahko privoščiva? Kako se bomo vsi namestili v našo hišo s tremi spalnicami? Ali bomo lahko še vedno potovali?* Ali bova zmogla nadaljevati s šolanjem na domu in tudi sicer "trenirati" najine otroke tako kot Gospod svetuje?

Ko sva molila in preiskovala Besedo sva našla preko štirideset odlomkov ki razodevajo Božje srce za 'sirote.' Čutila sva da Gospod pravi: „Sprejmita te otroke. V vajinih srcih naredita prostor zanje in jaz bom naredil prostor v vajini hiši, vaši družini, vašem delu in vašem življenju.“ Ob enem od naših družinskih molitev je najin najstarejši sin Jacob molil: „Naj bo prosim Tvoja volja za nas da pomagamo tem otrokom. Ko to ne bi bila Tvoja volja?“

Naredili smo še en družinski izlet in obiskali otroke. Ko smo jih s seboj vzeli na kratek izlet je bil nered! Z Michaelom nama je popolnoma vzelo pogum v najinih naporih kontrolirati množico vseh devetih. Toda ko smo se vozili nazaj v njihov vzgojni dom smo skupaj pričeli peti slavilne pesmi in naša srca so se spojila. Njihove čudovite rjave oči so se iskrale z veseljem in začutila sva prisotnost in radost našega Očeta. Imela sva spodbudo katero sva potrebovala za pričetek posvojitve.

Ko smo se vrnili nazaj domov se je moralo zgoditi še veliko stvari da so se te sanje resnično uresničile. Bilo je treniranje in licenciranje za vzgojni/posvojitveni program. Najina hiša je morala biti prilagojena. Najina cerkev je prihitela s spodbudo, molitvami in pomočjo. Les in delo so nama podarili. Konstrukcijska/misjonarska ekipa in prijatelji so našo garažo spremenili v še dve dodatni spalnici in kopalnico. Zmožna sva bili kupiti velik avtomobil za petnajst ljudi. Končno smo bili pripravljeni.

Na zahvalni dan, točno devet mesecev po prvem srečanju s petimi otroci smo jim prikazali video katerega smo naredili in jim razkazali okolico našega doma in jim povedali da želimo da so del naše družine. Čeprav so nas poznali že iz obiskov, jim nikoli nismo povedli da jih nameravamo posvojiti. Njihov odziv njihovi socialni delavki ki je delala na tem primeru je bil: „Kdaj lahko gremo?“

S solzami radosti in predani novemu obdobju v našem družinskem življenju in usodi smo naredili izlet da vzamemo s seboj najine najnovejše otroke. Ko smo naslednje popoldne prispeli so nas pozdravili z: „Mama! Oče!“ in velikimi objemi. Molitev je pripravila pot. Njihov odziv je bil tako pozitiven da je njihova socialna delavka rekla da jih lahko odpeljemo domov ne da bi z njimi skupaj preživeli tri običajne dneve. Avantura se je pričela!

Danes, že dvajset mesecev v naši avanturi smo z najinimi otroci verjetno še vedno v stanju medenih mesecev. Medtem ko sva večino dni izčrpana z izzivi odnosov med brati in sestrami, umazanim perilom, obroki hrane in šolanjem, čutiva presenetljivo milost nad našo družino. Mi se tako zelo ZABAVAMO

doživljajoč dnevne čudeže ljubezni v našem domu ko se učimo hoje v odpuščanju in služenju drug drugemu. „Hoka Hey“ v jeziku Lakota Sioux Indijancev pomeni 'Tako dober dan da je za umreti!' To je bil krik bojevnikov ko so se oblekli za spopad in je postal naš družinski motiv ko si mi prizadevamo da položimo naša življenja za drug drugega.

Izzivi so resnični in naju držijo na najinih kolenih. Vseh najinih pet posvojenih otrok je bilo v maternici izpostavljenih vplivu alkohola znanemu kot [FAS](#) (Zarodni alkoholni sindrom) ali [FAE](#) (Zarodni alkoholni efekt). V bistvu je to organska poškodba možgan in ima lahko menjavajoče se manifestacije od daljšega učenja do nezmožnosti povezovanja obnašanja in posledic obnašanja. Pred posvojitvijo je bila glede tega velika zaskrbljenost in nekateri dnevi so dnevi razočaranja in jemljejo pogum. Toda čutiva da Gospod prosi da na tem področju zaupava Njemu, da moliva zanje, jih napolniva z Božjo Besedo in jim ne dajeva strahu.

Najini rojstni otroci so si občasno prizadevali da si delijo mamo in očeta, toda kot gre čas mimo je to postala 'nova običajnost.' Naučila sem se zaupati Gospodu da mi pokaže kateri otrok potrebuje napolniti 'svoj rezervoar' z ljubeznijo in On je zvest in mi daje kreativne načine da preživim čas z vsakim od njih kadar potrebujejo čas za crkljanje z mamico.

Proces posvojitve 'čakajočih otrok' v naši državi poteka skozi Foster Adopt program kjer so otroci katere nameravate posvojiti do zaključene posvojitve v vaš dom nameščeni za določeno število mesecev kot rejenci. V pripravah sva morala obiskovati dvaindvajseturni tečaj vzgoje rejniških otrok. Najine izkušnje s socialnimi delavci so bile pozitivne. Najina socialna delavka je bila kristjanka. Poslala nam je kartice, fotografije in zahvalna pisma v katerih nam govori v kakšno spodbudo je bila naša družina in ta posvojitev vsemu osebju. Zaposleni v Foster care in adoption služijo v negativnem okolju napolnjenim z žalostnimi zgodbami nezaželenih otrok.

Najina svetovalka za posvojitve, določena da naredi našo domačo študijo in po-namestitvene obiske ni bila vernica. V našem domu je preživela ure in nama ob dveh priložnostih v solzah povedala da ne more verjeti 'kako dobro naša družina deluje' in je vprašala: 'kako vama to uspe?' Uganite komu sva pripisala vse zasluge za to?

V nedavnem pogovoru z misijonarjem v Afganistanu sva izvedela da je bilo devet od štirinajstih teroristov bomb pravzaprav sirot katere so posvojile muslimanske družine in jih namestile v šole za treniranje teroristov. Rejniški skrbniški sistem v naši deželi je v krizi. Z možem sva pred kratkim prisostvovala 'Srečanju posvojencev' v Washingtonu DC z Thomasom Thompsonom iz oddelka za zdravje in sekretarjem za človeško pomoč. Naša vlada kliče 'ljudi vere' da pridejo na pomoč 130.000 otrokom ki so danes v ZDA na voljo za posvojitev. Rejniški otroški skrbniški sistem spoznava da potrebuje cerkev. Spoznali so da so najbolj uspešne namestitve za te otroke krščanski domovi.

Kot je ogrožena opredelitev poroke in družine v našem narodu, veliko istospolnih

partnerjev želi posvojiti sirote naše dežele. Ali lahko mi kot cerkev stojimo proč in dopustimo da so ti malčki izgubljeni? Ali ne bomo kot narod sojeni za to kako smo skrbeli za sirote v naši sredini?

To je lahko zgodovinska priložnost za resnično cerkev da pokaže srce Očeta s tem da sprejme te sirote. In kdo je na boljšem položaju da skrbi za te malčke kot verniki ki že razumejo Božji čudoviti načrt za družino?

Za naju je to potovanje ki sloni na odvisnosti na Gospoda. To je čudovito mesto da se razširimo preko naših lastnih moči in da vemo da ima samo Sveti Duh modrost katero potrebujemo za izzive otroške vzgoje, discipliniranja in mnogih odločitev in potreb s katerimi se dnevno soočamo. Mi nismo popolna družina, toda midva sva sama sebe dala na voljo.

Slika: Družina Lineau avgusta 2004.

Sedaj redno priznavam: „Otroci so blagoslov. Zasuta sem z blagoslovi! Je devet dovolj? Midva ne veva. Kdo bi še več Gospodovim blagoslovom hotel reči 'ne'?

SHARI LIENAU, Camano Island, Washington, ZDA

** Ob času nastajanja tega članka je družina Lienau v drugem tednu devettedenskega potovanja da odkrije zgodovino in na novo prikaže čez atlantsko trgovino s sužnji. Shari bi z veseljem slišala vaše zgodbe o posvojitvi, pripombe ali vprašanja. Pošljite ji e-mail na shari@globalnetproductions.com*

Življenje ali smrt – devet in še štiri!

To zgodbo pišem s pet tedensko dojenčico ShaHannah ki se ljubkuje v upogibu moje roke. Zelo smo blagoslovljeni da se nam je petindvajsetega avgusta varno rodil naš deveti otrok. Tako je na našem domu skupaj dvanajst otrok. Prav tako sva posvojila štiri otroke katerih niso želeli zaradi njihovih posebnih potreb. Tally, najina lastna dojenčica je bila rojena z Downovim sindromom in je pred petnajstimi leti odšla da bi bila z Jezusom.

Kakorkoli, ne pišem vam da bi vam pripovedovala o naši družini, čeprav bi lahko napisala knjige o tem kako Bog blagoslavlja naš dom. Namesto tega vam želim povedati kako običajne družine kot vaša ali naša pravzaprav rešujejo dojenčke pred noži teh ki opravljajo splave in razrežejo zarodke (ang. section tube).

Zadnji izraz za splave je ostuden. Ali ste sploh kdaj videli fotografije? Nežno poljubim svojo najnovejšo ljubico in njeno nežno puhasto glavo. Ne morem pomagati toda drhtim za dva fantka dojenčka jutro preden je bila rojena ShaHannah. Prišla sta tako blizu točki raztrganja udov. Eden je bil triintrideset tedenski s pritlikavostjo. Drugi je bil trideset tedenski z deformiranim srcem. Do konca dneva sta njuni mami zanju izbrali življenje. Njuni dve družini ju že imata rada in pričakujeta da se bosta rodila.

S Tomom sva del organizacije imenovane [CHASK](#) - Krščanski domovi in posebni otroci. Torej pravzaprav manjše služenje katerega sestavlja okoli petnajst tisoč družin ki svoje otroke s posebnimi potrebami šolajo na domu imenovane NATHHAN (nacionalni izzivi šolajočih na domu). Ti kristjani smo si v svojem verovanju da so otroci blagoslov od Gospoda 'nadeli usnjene čevlje'. Otroci rojeni z medicinskimi okvarami so prav tako del Kristusovega telesa kot otroci rojeni brez okvar.

Sedaj Amerika govori o tem ali naj vlada financira splave zarodkov z okvarami. Opomnjena sem na Pregovore 12,10b (NAS - op. prev: Nova ameriška standardna Biblija): „Toda celo usmiljenje krivičnika je kruto.“

Skozi CHASK delujejo tisoči od nas ki skušamo najti te dragocene dojenčke preden je prepozno. Večina medicinskega osebja ni seznanjena s tem da obstajajo družine ki čakajo na posvojitev dojenčka s posebnimi potrebami. Oni spodbujajo proti na hitro narejenim odločitvam za splav. Resničnost za nas pri CHASKu je da ne obstajajo neželeni še nerojeni dojenčki s posebnimi potrebami. Zelo lahko jih je oddati. CHASK nima čakajočih otrok, samo stotine čakajočih staršev z mehkim srcem.

Ali vam lahko povem o nekaj teh dojenčkih v zadnjem letu ki so bili zgrabljeni v pravem času, tik pred smrtjo?

Jeffery Jack Williams

Pridite z menoj v dnevno sobo starejšega doma. Bodoča mamica, v osmem mesecu sedi jokajoč na kavču. Smrt njenega dojenčka je ključ k njenemu ekonomskemu preživetju. Oba z možem imata diagnozo [shizofrenije](#). Da bi še vedno prejela njen SSI dodaten varnostni prihodek, v svojem domu ne smeta imeti otroka. Pred kratkim sta sprejela Jezusa za svojega Odrešenika. Ne moreta si predstavljati da bi kdo posvojil njunega otroka z morebitnimi posebnimi potrebami. Edina druga možnost je bila nasilno prekiniti nosečnost.

Zazvonil je telefon. Bila je njena sestra. Poslušajoče uho je pomirilo njeno boleče srce. Pravzaprav ji je sestra dala njeno upanje - „Ali boš rodila če v treh dneh najdem krščansko posvojitveno družino za tega dojenčka?“

Bodoča mati in oče sta hvaležno sprejela sestrično ponudbo. Sestra se je povezala s CHASK. V nekaj dnevih so bile v rokah tega prizadetega para pisma in slike od številnih družin. Tukaj je odlomek od družine NATHHAN ki ga vidi vsak teden v cerkvi z njegovo novo mamo in očetom.

„Imela sem privilegij preživeti čas z našim novim pastorjem in ženo in njunim novim čudovitim fantkom dojenčkom! On je tako krasen dojenček in tako ljubljen! Radost je biti del te posvojitve.“

Sean Andrew Peterson

Sedeč s prekrižanimi nogami v kotu njenega skupnega doma so solze preplavljale njeno raztrgano Kleeney. Melissa,

triindvajsetletnica, dekle s posebnimi potrebami pozna razliko med dobrim in slabim. V svojem srcu je vedela da je ubijanje dojenčkov napačno. Ni mogla iti skozi splav. Njen fant je želel vzgojiti svojega otroka. Kakorkoli, prizanesljivo duševno zaostal je bil prav tako nezmožen skrbeti za dojenčka. Že mesece so zelo pritiskali nanju naj splavita.

Pred nekaj meseci je agencija našla družino ki bo njunega dojenčka ljubila. Ta družina se je umaknila. Našla se je druga družina. Tudi ta se je umaknila. Nihče ni želel njenega dojenčka. Ponovno se je morala soočiti s socialno delavko. Njene neprijazne besede 'to sem ti že povedala' so jo pustile trepetati z bridkostjo. Zato se je soočila da naredi najbolj strašno odločitev.

CHASK je poklical zaskrbljen odvetnik. V nekaj urah smo imeli dve družini ki bi zelo z veseljem posvojili njunega dragega dojenčka. Sean Peterson je bil rojen prejšnji teden in je sedaj doma in se greje v ljubezni mame in očeta ki ga bosta imela rada ne glede na to kakšne so njegove miselne zmožnosti.

Ezekiel Creamer

V osamljeni bolnišnični posteljici temen kodrolasi fant rojen samo z eno delujočo možgansko poloblo leži vreščeč. Njegova glava je močno prizadeta. Oteklina je z dodatno tekočino pritisnila na njegovo lobanjo. Operacija je bila odpovedana. Videč da ima delujoče samo osnovne možganske funkcije se je zdravnik odločil naj umre naravne smrti. Ni moč najti staršev za tega otroka. Socialna delavka ki se jo je ta primer dotaknil je vzpostavila stik s CHASK in nas nujno prosila naj najdemo družino da rešimo dojenčkovo življenje.

V nekaj urah je bilo nekaj CHASKovih družin pripravljenih jamčiti za pomembnost življenja za tega prizadetega fantka dojenčka. Izbrana je bila družina v Kansasu ki je takoj naročila premestitev odprtine. Življenja dojenčka Ezekielja je bilo rešeno. Sedaj je doma z ljubečo družino in mu gre dobro po treh premestitvah odprtine.

Tej družini prinaša radost in je pričevanje za Kristusa v prizadevanju in skrbi za 'najmanjše do teh.'

Ezikelovi starši pravijo: „On se bolje razvija kot si je kdorkoli lahko mislil da si bo! Slavimo Boga za to rešeno življenje.“

Verjameva da bi mnogi kristjani, če bi le vedeli kako, z veseljem zastavili svoja življenja za 'najmanjše od teh.' CHASK ne zaračunava stroškov. Vse države zahtevajo študijo doma (okoli 550€) in stroške odvetnika (340€ - 1030€). Najverjetneje je potrebno potovanje. Veliko CHASKovih družin je našlo odvetnike ki svoje delo opravijo brez plačila. Trenutno je CHASK sposoben spojiti družine v ZDA in Kanadi.

Pred Bogom se počutimo moralno odgovorne da se kar najbolj potrudimo da rešimo življenje vsakega dojenčka ki pride na našo pot. Včasih zmaga smrt, toda večinoma ko rojstna mati pokliče CHASK, si ona obupno prizadeva najti način za rešitev njenega dojenčka. Najina družina, vključno z otroci s posebnimi potrebami

neustrašno molimo za majhna drobcena življenja ki so na kocki. Tako ganljivo je videti najinega sina z Downovim sindromom kako iskreno moli za življenje drugega z njegovo nezmožnostjo. Neenakost je grozna. Devetdeset odstotkov vseh dojenčkov z Downovim sindromom splavijo.

Ali nam lahko pomagate? Iščemo krščanske družine ki bi posvojile in tiste ki bi nam pomagali najti družine ki bi posvojile. Mi potrebujemo bojevnike v molitvi.

Posebej oblikovane brošure 'Neugodna predporodna diagnoza' so tukaj v pisarni in čakajo da jih izročimo staršem v krizi. Mi potrebujemo finančno pomoč da lahko nadaljujemo z delom v pisarni. CHASK je 501-C-3 neprofitna organizacija. Vse donacije se odštejejo od davka davkoplačevalca.

Prosim molite za varnost naše družine ko se mi dnevno srečujemo z tvorcem splavov. Iztrganje otrok iz njegovih globeli ga naredi jeznega!

Pregovori [24,11-12](#) „Otmi nje, ki jih vlečejo v smrt, in ustavi jih, ki gredo na morišče! Če praviš: Glej, nismo vedeli tega! – ali ne bode on, ki srca pretehtava, pazil na to, in ki straži dušo tvojo, ne bo vedel tega? In ne povrne li vsakemu po delu njegovem?“

Slika: zadnja vrsta od leve proti desni: Jacob (21), Tom in Sharry, Zack (13), Jayben (3), Mercy Grace (7), Joshua (19), Liza – srednje mentalno prizadeta (19); prednja vrsta: Jordan – Downov sindrom (16), Sheraya (9), dojenček ShaHannah (2 meseca), Lynny – cerebralna paraliza in avtizem (11), Sheela – popolnoma slepa (15) in Zeph (11).

CHERRY BUSHNELL, Porthill, Idaho
(kilometer proč od kanadske meje), ZDA

Za več informacij kako se tudi vaša družina lahko vključi v reševanju otrok s posebnimi potrebami s pomočjo CHASK: chaskinfo@aol.com

NATHHAN / CHASK, P.O. Box 39, Porthill, ID 83853, tel: 208-267-6246,
<http://www.chask.org>, <http://www.nathhan.com>

Samo-prizanesljiv ali samo-discipliniran

„Uči nas kako naše hrbte obrniti od brezbožnega prizanesljivega življenja; in kako vzeti nase od Boga napolnjeno, Bogu čast izkazujoče življenje“ (Pismo Titu [2,12](#), The message)

Kakšno vrste vizijo imate za vaše otroke? Prepričana sem da želite da odrastejo v odkrite, trdo delajoče in samo disciplinirane otroke. Ali se bo to preprosto storilo z mišljenjem polnim želja? Redko. Na svojem vrtu imam nekaj dreves ki rastejo postrani. Moram priznati da nisem imela časa da bi se jim posvetila in jih zravnila

pokonci. Oh, če bi zanemarjala svoje otroke tako kot zanemarjam ta drevesa ne vem kje bi bila danes.

Navada je vrv; mi vsak dan tkemo niti in nazadnje je ne moremo pretrgati.

-Horace Mann

Če želimo da bodo naši otroci, ko bodo odrasli, imeli dober značaj, jih moramo trenirati ko so še mladi. Bistvena stvar je treniranje. Za trenutek o tem premislimo. Mi želimo da naši otroci odrastejo da bi bili požrtvovalni, vendar jih oviramo v navadah samo prizanesljivosti. Pričakujemo da bodo odrasli v močne može in žene ki bodo vedeli kako se upreti zapeljevanju tega zlobnega sveta, toda vendarle prepogosto popuščamo vsaki njihovi želji.

Satan je zunaj da ukrade misli in srca naših otrok. Naša naloga je da naše otroke treniramo in pripravljamo da bodo lahko nasprotovali hudičevim zvijačam in vsaki meseni skušnjavi. Kako lahko to storimo? V srce jim vcepimo da bodo sovražili zlo in ljubili dobro. Mi jih učimo hoje v strahu Gospodovem. Mi jih učimo da bodo skozi moč živega Kristusa ki živi v njih lahko imeli zmage nad skušnjavami. Učimo jih da ga premagajo z avtoriteto imena Jezus in skozi Njegovo dragoceno krvjo.

Prav tako jih moramo že od otroštva vzgajati v življenjskem stilu da jim bo lažje skušnjavam reči „Ne.“ Mi moramo v njih vzpostaviti navade ki bodo ostale v njih celo življenje. Mi jih moramo opazovati da jim ne dopustimo da zapadejo v navade samo prizanesljivosti. To je v naši zahodni kulturi izziv ker imamo tako obilje. Veliko otrok pričakuje da bodo vsakokrat ko bodo odšli v trgovino nekaj dobili. Oni nekaj vidijo in sitnarijo dokler tega ne dobijo.

Kakorkoli, če smo zapadli v navado dajanja vsakokrat ko kaj vidijo, kaj torej mi počnemo? Mi vanje vgrajujemo mišljenje ki verjame da imajo lahko vedno vse kar si zaželijo.

Pozabili smo Božjo Besedo za nas v Pismu Titu [2,11-13](#): (CHR) „Kajti prikazala se je milost Božja zveličalna vsem ljudem, učeč nas, da se odpovejmo brezbožnosti in posvetnim poželenjem ter živimo zmerno in pravično in pobožno v sedanjem svetu...“ Ali ste opazili besedo 'odpovedati'? Da bi v tem svetu hodili vredno Gospoda se moramo odpovedati posvetnim poželenjem. Beseda 'odpovedati' pripada krščanskemu življenju. Mi to besedo pogosto pozabimo ker živimo v sredini obilja. Jezus je rekel: „Nato reče Jezus učencem svojim: Če kdo hoče za menoj iti, naj zataji samega sebe in vzame križ svoj nase in gre za menoj.“ (Evangelij po Mateju [16,24](#) CHR)

'[The Message](#)' Biblija nam govori naj iztrebimo težnje 'početja česar koli si zaželimo kadarkoli si zaželimo in prisvajanja česar koli kar pritegne našo domišljijo. To je življenje oblikovano s stvarmi in občutki namesto z Bogom.' (Pismo Kološanom [3,5-6](#))

Mislím da otroci ki takoj dobijo karkoli si zaželijo prav tako zgrešijo nekaj posebnega. Zgrešijo čakanje. Zgrešijo pričakovanje in odločilno radost morebitnega prejetja stvari po katerih so hrepeneli. Spominjam se ko sem kot otrok celo leto čakala, od enega božiča do drugega, da prejmem darilo. Čakanje

se je zdelo kot večnost. Toda radost ob koncu je bila vredna čakanja. Nekateri otroci imajo božič vsak dan in zato nikoli ne cenijo osuplosti in spoštovanja prejetja darila ob posebni priložnosti.

Čemu je toliko družin v dolgovih in na svojih kolenih zaradi negativnega stanja na bančnih računih. Zato ker se niso naučili lekcije čakanja. Naše otroke moramo učiti potrpežljivosti in celo radosti čakanja.

Verjamem da naj bi bili otroci nahranjeni z polnozrnatimi, hranljivimi in okusnimi obroki. Kakorkoli, ne verjamem da naj bi jim pustili jesti piškote, bombone, čips in ostalo slabo (ang: junk) hrano kadarkoli tekom dneva. To prav tako vzpostavlja navado vzorca samo prizanesljivosti. Odrastejo misleč da lahko svoja telesa razvesele kadarkoli želijo.

Ta navada vpliva na druga področja njihovih življenj. Ko postanejo starejši in se soočijo z čutnimi skušnjavami ima njihovo telo navado razmišljanja da ima lahko vse karkoli si želi, kadarkoli si želi. Bolj lažje lahko klonejo poželenju ker je to njihov način življenja. Nimajo navade mesu reči: „Ne.“

Rada imam NIV prevod Pisma Titu [2,11-14](#) ki pravi: „Milost Božja ki prinaša zveličanje nas uči da rečemo 'Ne' brezbožnim in svetnim poželenjem in da živimo v samoobvladovanju, pokončno in bogaboječe življenje v tem sedanjem veku, medtem ko čakamo na blagoslovljeno upanje – veličastno pojavitev našega velikega Boga in Odrešenika, Jezusa Kristusa ki je sam sebe dal za nas da nas odkupi od vseh naših zlobnosti in da očisti zase narod ki je povsem njegov, željan delati to kar je dobro.“

Trenirajte svoje otroke dokler so še mladi,
da bodo samo disciplinirani namesto samo prizanesljivi.

Če bodo otroci zavračali potrebo za nezdravim sladkorjem in slano hrano ki zadovoljuje meso tekom njihovega življenja, verjamem da se bodo lažje uprli skušnjavam mesa. Ali to pomeni da otroci nikoli ne smejo imeti sladkarij? Seveda ne. Bog je naredil naravno sladko hrano. Nezdrava hrana ki sicer zadovolji meso, toda nima hranil, je navada ki se oblikuje.

Poglejte Danijelov primer. Namenil se je da ne bo jedel okusne kraljeve hrane in da bo namesto tega živel na naravni hrani. Kakšen je bil rezultat? Njegov obraz je bil jasnejši in njegovo mišljenje je bilo bolj čisto. Preberite si o tem v Danijelu [1,8-20](#).

Nekaj mesecev nazaj je moj vnuk Arden odšel na zabavo kjer ne bodo jedli ničesar drugega kot slabo (ang: junk) hrano. Vso pot domov mu je bilo slabo. Ali ne bi bilo bolje če bi naši otroci odraščali v slabosti, rajši kot da so skušani z zlom tega sveta?

„Recite 'Ne' brezbožnim in posvetnim strastem...,,
Pismo Titu 2,12 NIV

Približno enak način je s televizijo in videorekorderjem. Otroci katerim je dovoljeno gledati vse kar želijo, kadarkoli želijo, ker imajo to radi, so bolj dovzetni za

vzpostavitev navad razveseljevanja njihovih mesenih občutkov. Ni da mi ne bi mogli uživati v samem sebi. Lahko je zabaven večer, ob posebnih priložnostih se kot družina zavijete na kavču in gledate koristen video.

Ne govorim o ozkosrčnosti/legelizmu. Bog nam je obilno dal vse stvari da v njih uživamo. On naša srca napolnjuje s hrano in zadovoljstvom. On Svojim ljudem ukazuje da ohranijo letne zabave. On želi da so naša srca napolnjena z radostjo, toda samo s smernicami Njegovih principov. Bog je ustvaril Njegovo naravno hrano da nas vzdržuje, toda da je hkrati čudovitega okusa. Kakorkoli, ko mi jemo zato da zadovoljimo meseno hrepenenje namesto da bi jedli zato da zadovoljimo telo, potem to postane samo prizanesljivost.

Verjamem da je prav tako pomembno v domu imeti red. Mi naj bi svoje otroke trenirali da pomagajo vzdrževati snažen in urejen dom. Nedavno sem slišala psihologa ki je izjavil da bo otrok katerega naučimo navad reda, kot je jutranje postiljanje postelje, ohranjevanje svoje sobe čiste, jesti obroke ob uri, itd. imel več zmožnosti da premaga skušnjave pornografije.

Eden od največjih grehov ki danes uničuje našo družbo je internetna pornografija. Ta greh ne cilja samo na odrasle, temveč tudi na naše dragocene otroke. Obstaja 4,2 milijona spletnih strani kjer prodajajo pornografijo v obliki 2,5 milijonov e-sporočil dnevno in štirideset milijonov odraslih redno obiskuje te strani. To je podatek samo za ZDA. Povprečna starost prve izpostavljenosti je enajst let. In najbolj uničevalno od vsega – največji potrošniki tega strašnega zla so stari med dvanajstim in sedemnajstim letom.

Da, mi uporabljamo internetne zaščite in prepričamo se da se vsi računalniku uporabljajo na odprtem (ne za zaprtimi vrati), toda naše otroke moramo pripraviti da bodo sami vstali zoper skušnjave. To počnemo s sedanjim treniranjem. Verjamem da moramo naše otroke učiti, da so neusmiljeni v upiranju skušnjavam, dokler so še mladi. Jezus je rekel: „Če te desno oko pohujšuje, ga iztakni in vrzi od sebe... In če te desna roka pohujšuje, jo odsekaj in vrzi od sebe, kajti bolje je zate, da izgubiš en del telesa, kakor da bi celo tvoje telo prišlo v pekleno dolino.“ (Evangelij po Mateju [5.29-30](#))

Sijajno! To je krepek jezik, kajne? Toda to je način na katerega Bog hoče da se soočimo s skušnjavami. Mi se z njimi ne igramo. Mi jih izdolbemo ali odrežemo stran!

Prepričana sem da mi želimo da naši otroci odrastejo v delavne moške in žene. Zakaj jim potem dovoljujemo da so leni? Naše otroke moramo že od mladih let učiti principov in navad dela. Delo ni slaba stvar. Bog nam je dal delo da nam da radost in zadovoljstvo. Delo je zakon človeškega obstoja. Je navdihnjeno od Boga. Če ne delamo bomo trpeli slabljenje telesa, mišljenja in duše. Delo nas zvišuje fizično, čustveno in miselno.

Slišim o otrocih ki so zjutraj preveč leni da bi vstali! Naše otroke moramo trenirati da gredo vsak večer ob določeni uri spat tako da bodo osveženi in pripravljeni pričeti nov dan. Bog je naredil dan za ustvarjalnost in noč za počitek. Moja mati mi

je vedno govorila da so ure pred polnočjo najboljše za zdravje. Od takrat sem slišala da so to znanstveno dokazali. Moram priznati da se tega (v svojo škodo) pri sebi ne držim, toda vsaj verjamem da je za otroke ki potrebujejo več spanja to zelo pomembno.

Sejte dejanje in poželi boste navado,
sejte navado in poželi boste značaj,
sejte značaj in poželi boste usodo.
- Charles Reade

Kaj pa poslušnost? Otrokom so v Božji Besedi dani dve posebni zapovedi – da spoštujejo svoje starše in so poslušni svojim staršem. Blagoslov doma zavisi od njihove poslušnosti. Blagoslov njihovih življenj zavisi od njihove poslušnosti. Ko jih mi treniramo že takrat ko so mladi (in kot iz izkušenj veste se to ne zgodi po naravni poti) bo to postala navada njihovih življenj. Ko se učimo poslušnosti svojim staršem, se bodo naučili poslušnosti Bogu. Če ne prejmejo navade poslušnosti svojim staršem in poslušnosti Bogu so sedeče race za hudiča da jih ustrelji in skuša zapeljati proč od njihove hoje z Bogom. Vsi blagoslovi so odvisni od poslušnosti. Prekletstvo je rezultat neposlušnosti (preberite si Devteronomij - Peto Mojzesovo knjigo poglavje [28](#)).

Obstaja še veliko več vidikov treniranja v samodisciplini, toda omenila bom še enega preden s tem člankom zaključim. To je navada obiskovanja cerkve. Jezus je pokazal primer na sebi. Evangelij po Luku [4,16](#) nam govori: „V soboto je po svoji navadi šel v shodnico...“ To je bila njegova navada. Verjamem da moramo mi svoje otroke prav tako trenirati v tej čudoviti navadi slavljenja Gospoda in srečanja s svetimi na soboto ali nedeljo (katerikoli dan že slavite). Ne glede ali greste v običajno cerkev ali imate cerkev na domu, ohranjajte to obvezo.

Bili so časi ko sem opazila da družine ni v cerkvi in sem vprašala kje so: „Oh, oni so danes na svoji nogometni tekmi,“ je prišel odgovor. Kaj mi svoje otroke učimo? Da je nogometna tekma bolj pomembna od naše zaveze Bogu in Njegovim ljudem? Ali smo tako ukoreninjeni v našo športno kulturo da je ta sedaj bolj pomembna kot Bog? Ali mi naše otroke učimo da gremo v cerkev le če se ne dogaja nič bolj pomembnega? Od kod pride beseda 'zanikati'? Jezus pravi da ne moremo biti njegovi učenci če nismo pripravljeni zanikati samih sebe.

S temi stvarmi smo se srečevali tudi ko so najini otroci odraščali. Ko so bili najini otroci mlajši, jim nisva dala druge možnosti, toda ko so postali starejši (in so še vedno živeli doma) sva jim dala dovoljenje v prizadevanju za njihove zunanje interese vse dokler se niso prepletali z njihovim obiskovanjem jutranje in večerne cerkvene službe. Pismo Hebrejcem [10,25](#) nam predpisuje da „Ne zapuščajmo svojega zbora.“ Ali to pomeni „ne zapuščajmo“ ali pa to pomeni da uporabljamo situacijsko etiko?

Navada se premaga z navado.
- Thomas A Kmepis

Kakšne vrste otrok treniramo? Otroke katerim vladajo njihove želje in apetiti ali

utrjene vojake ki vedo kako prenesti vztrajnost in ki se ne zapletajo z opravili tega sveta? (Drugo pismo Timoteju [2,3-4](#))

Ali želimo da odrastejo v prijazne in dobre državljane? Da. Toda naša vizija mora biti večja od te. Mi moramo imeti vizijo vzgajati otroke ki bodo znali skušnjavam reči: „Ne“, otroke ki imajo vizijo uničenja hudičevih del in za Kristusa zavzeti svet.

Rada imam besede Williama Bootha, ustanovitelja [Odrešilne vojske](#) ki je davno nazaj, leta 1884 napisal: „Razmislite o možnosti vzgajanja množine mož in žena katerih telesa niso bila nikoli zastrupljena z izprijenim razvajanjem, katerih misli so bile razsvetljene in napolnjene s principi božanske resnice od rosnega otroštva in katerih srca so bila že od njihovih najzgodnejših dni navdihnjena s Kristusovo ljubeznijo in prevzeta z edino najvišjo srčno željo da poveljajo Očeta, pahnejo hudiča iz oblasti, uničijo greh in rešijo svet!“

NANCY CAMPBELL

Zgodbe o rojstvu

Presenečeni zaradi April Joy

Slika: Družina Roth z April v očetovem naročju.

Moja mlajša sestra Chris je sistematično vlekla kartice in me spraševala iz moje skrinje „Verzi katerih se ne spomnim.“ Kartice v tej skrinji vključujejo verze iz Pisem katere sem si zapomnila, toda pogosto zdrknejo iz mojih sivih celic. Potem ko sem se spomnila samo štirih verzov iz tridesetih kartic, se je odločila da odneha. Zadnji verz katerega sem se uspešno spomnila je bila Geneza (Prva Mojzesova knjiga [28,15a](#)): „Glej, jaz bom s teboj in varoval te bom, kjer koli boš hodil...“

Ne samo da je bila moja sestra mogoče rahlo razočarana nad mojim slabim nastopom, prav tako ji je postajalo neudobno. Bila je noseča z njenim četrtem otrokom in rok naj bi imela zelo kmalu. Kot rezultat se je obrnila k svojemu možu Jeffu in predlagala da gresta v porodnišnico.

Sama sem veliko število let preživela v šoli in v Zračnih silah in nisem bila v mestu ali celo državi takrat ko je moja sestra rodila (dve sestri – ob tistem času pet rojstev). Molila sem da mi Bog omogoči da bi bila tokrat tod okoli in bila sem hvaležna ker je očitno On odgovarjal na to molitev. Moja sestra me je okoli polnoči poklicala, da mi pove da se ni veliko spremenilo, toda da jo zdravnica želi še nekaj ur opazovati. Bila sem rahlo razočarana ko sem ju po nekaj več kot dveh urah videl hoditi v istem stanju!

Vstala sem ob okoli 6:15 in se takoj oblekla tako da bom pripravljena za karkoli bo Bog imel zame. Moja sestra in njen mož sta vstala ob približno istem času in se še enkrat pričela pripravljati da se odpravita v porodnišnico. Ni mogla najti svojih čevljev in tako smo vsi nekaj minut preživeli z iskanjem čevljev po hiši. Četudi je

bila pokonci in je hodila naokoli je očitno imela popadke.

Bilo je med iskanjem njenih čevljev ko se je Christ odločila da naredi zadnji obisk kopalnice. Kmalu ko je vstopila smo zaslišali njen glas. Jefu je s precej mirnim glasom rekla: „Dragi, voda mi je odtekla.“ Hitro se je iz iskanja njenih čevljev spremenil v iskanje telefona in poklical 911. Stekla sem v kopalnico in svojo sestro vprašala če želi da ji pomagam na tla. Mirno je odgovorila: „Ne, samo ujemi dojenčka.“

Prva misel ki je prišla v moj um je bila ponovitev Waltonovega filma z žensko ki je z vrelo vodo sterilizirala vse – v pripravah na rojstvo. Odločila sem se da naredim naslednjo najboljšo stvar in si hitro oprala roke.

Devetega aprila 2002 Ob 7:00 smo bili vsi presenečeni nad April Joy ki je na svet vstopila v kopalnici samo nekaj večji od tiste katero najdete na letalu. Njen oče je bil privit k tlom govoreč z operaterjem na 911, njeni trije bratje in sestre (starosti 6, 4 in 2) so bili v vrsti poleg odtoka, ter nas opazovali kot radovedni gledalci in jaz (njena teta) sem imela privilegij da sem jo ujela svoje roke. Molila sem da bi bila za njeno rojstvo prisotna, toda naj raje rečem da mi je Bog dal „več kot sem prosila ali si predstavljala.“

„Njemu pa, ki more po môči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznansko več od tega, kar prosimo ali mislimo... “ (Pismo Efežanom 3,20)

PAULA THORSON, Viroqua, Wisconsin, ZDA
helplessshopp@yahoo.com

Paula je samska z veliki upanji da bo nekega dne mati in žena. Medtem pa temeljito uživa z njenimi nečaki in nečakinjami. Paula je bila ljubka gospa ki je živela v našem domu in skrbela za pisarno Above Rubies medtem ko smo bili v Avstraliji in na Novi Zelandiji.

Paula je pred kratkim na CD posnela pesem o tej zgodbi skupaj z enajst drugimi otroškimi in družinskimi pesmimi. CD je na voljo za samo 3,4€ z dodatnim brezplačnim pošiljanjem za prijatelje Above Rubies. To pravzaprav ni njen zaslužek, toda dovoljuje ji da jih še naprej izdeluje in deli. Naročila: Paula Thorson, S5770A County Rd NN, Viroqua, WI 54665 ZDA.

Tašča v devetih nebesih

Slika: Bruce in Suzy Rea s Sammy-Jo (3 ½) in Troy Jordan (16 mesecev).

Ne povabite pogosto svoje tašče na obisk in ne pride do tega da bi ga uspela pojesti! Namesto obroka hrane pade, udari z glavo v leseno mizo, si nategne mišice na nogi, naredi špago, si zlomi svojo medenico, rodi našega dojenčka... in končno domov pride lačna in poškodovana, toda v devetih nebesih.

Pozno sobotno popoldne sedmega junija 2003 je prispela moževa mama da

pomolze kravo. Ko sva z mamo kravo pripeljali v jaslje ter je bila zaposlena z molžo sem odšla nazaj k hiši da pripravim večerjo. Namesto da bi šla skozi leseno splezaljo preko živinske ograde. Krčiči so prišli ravno v trenutku ko sem bila na vrhu ograde. Te krčiče imam že od svojega dvajsetega tedna nosečnosti in sem se nanje privadila in o njih nisem veliko premišljevala.

Splezalja sem iz ograde in za nekaj trenutkov sem se morala ustaviti. Čeprav krčiči niso bili boleči so me zagrabili bolj kot predtem. Mama je končala z molžo in odšla nazaj domov, rekoč da se bo kasneje vrnila da večerja skupaj z nami. Spekla je eno od naših doma vzgojenih kokoši, ki je bila v njeni pečici in bo pečena okoli pol osme ure.

Za večerjo sem pričela pripravljati zelenjavo in jo postavila v pečico. Krčiči so pričeli prihajati pogosteje in postajali so močnejši. Nenadoma sem se počutila precej utrujeno in sem odšla navzgor da se uležem. Dvoletna Sammy-Jo mi je po stopnicah sledila in se ulegla na njen trebušček v popolnoma enak položaj kot jaz. Počutila sem se zelo mirno in sem molila. Sammy-Jo me je s svojimi velikimi modrimi očmi pogledala in rekla: "Jezus... mami."

Bruce je zaznal da se stvari dogajajo in je poklical svojo mamo in očeta da prideta na večerjo takoj ko bosta lahko. Bila sta tik pred odhodom in sta prispela ob 19:15. Slišala sem ju ko sta prispela v kuhinjo in iz svoje postelje sem poklicala mamo rekoč da je zelenjava v pečici ter da sama počivam in da bom kmalu prišla navzdol da ji pomagam.

V tem trenutku sem v sebi začutila živahne občutke, katerim so sledili občutki da so moje hlačke premočene. Poklicala sem mamo naj pride gor ker sem sklepala da mi je odtekla voda. Mama je prišla navzgor in medtem ko je prihajala k postelji ji je zdrsnilo na preprogi (ravno nedavno smo lesena tla povoskali in spolirali). Z glavo se je udarila ob posteljni stebriček in padla je na tla. Pogledala sem jo iz najine postelje in bila sem osupla da svojo taščo vidim kako dela špago!

Vstala sem iz postelje da bi ji pomagala in začutila sem kako se velik curek vode zliva po mojih nogah. Mama se je precej grdo urezala v čelo. Kri je tekla iz rane in brizgala na tla. Medtem ko sem stala na nogah sem čutila močan občutek da se sklonim.

V tem času sta spodaj Bruce in oče zaslišala padec in pritekla navzgor. Mama je bila zaskrbljena glede mene in mi je rekla naj grem takoj navzdol in povem Bruce naj napolni porodni bazen. Odšla sem navzdol vedoč da mora mama čutiti da otrok ni daleč proč. Čutila sem se tako pod nadzorom da se mi ni zdelo da bi lahko bilo tako blizu. Moje misli so se še vedno ukvarjale z njenim padcem in izvajanju njenih gimnastičnih trikov na tleh najine spalnice!

Prispela sem v porodni bazen. Usedla sem se in se počutila sproščeno, mirno in v popolnem nadzoru svojega telesa. Sammy-Jo je bila prav poleg mene ter vztrajala da skoči z menoj v bazen. Mama je od zgoraj prispela in je svojo vnukinjo prosila naj si nadene svoje kopalke. Ni želela zamuditi nobenega dela teh razburjenj.

Ko je bila enkrat v bazenu za rojevanje je pljusnila v malo vode ki je bila v njem

in njen glas je vreščal od veselja. Odločila se je da pomaga očetu in dedku glede vode. Prijela je mrzlo gumijasto cev ki je visela v vodo in jo nameravala usmeriti naravnost vame da mi pošprica moj hrbet. Od mraza sem drgetala. Takoj sem jo prosila da odmakne cev toda Sammy-Jo je sama preveč uživala da bi se ustavila – nisem imela predstave.

Medtem se je mama nagibala čez stranico bazena in povedala sem ji da čutim da bi morala pritisniti navzdol. Mama je vedela da sem blizu tega da tega dojenčka rodim in poleg ni bilo nobene babice. Iz zunanosti bazena ni mogla priti dovolj blizu da bi videla kaj se dogaja in tako je rekla da bo šla sama v bazen in da sama pomaga pri rojstvu tega dojenčka.

Sammy-Jo je bila zamaknjena ko je opazovala kako njena mama pleza v bazen z nama. Ne njenem obrazu sva videli razburjenje ko je mami vpila naj si pogleda njene okrašene kopalke medtem ko je mrzla cev še vedno špricala po meni. Za trenutek sem pozabila da smo bili pravzaprav v bazenu, ker sem se smejala svoji hčerki ker je tako uživala. Kako nepozaben trenutek je bilo opazovati Sammy-Jo kako uživa v pričakovanju dojenčkovega prihoda.

Poklicala sem Bruca naj pride in moli, ker sem vedela da je bil dojenček blizu tega da se rodi. Nisem čutila močne potrebe da bi pritisnila, toda lahko sem čutila kako se dojenček premika navzdol in prihajajočo glavo. Molil je in počutila sem se mirno in sproščeno. Vse kar se je v mojem telesu dogajalo je bilo čutiti zelo naravno. Bila sem polna energije in čutila sem se pripravljeno.

Ozračje je postalo naelektreno. Celo čas se je zaustavil. Na delu je bilo nekaj močnejšega kot sem bila sama. Ko je prišel naslednji popadek sem čutila potrebo da se spustim četudi nikoli nisem čutila nikakršne potrebe da potisnem. Samo tri ali štiri popadke kasneje ko sem čutila da pritisk glave prihaja skozi in najin dojenček je bil zunaj prav pred nama. Bila sem presrečna da je najin dojenček zunaj. Vse se je dogajalo tako hitro da se moram ustaviti in trenutek ponovno priklicati v spomin.

„Fantek je,“ je mama ponosno zajokala. Ni dihal, zato sta ga mama in Bruce oba udarila in v trenutku je zajel sapo in z njega je prišel prvi jok ki nas je privedel nazaj v čas. Ura je bila 19:50.

Mama mu je takoj nadela čepico in okoli njega ovila brisačo. Ostali smo v bazenu za rojevanje čakajoč da pride porodna babica Gretchen in na prihod posteljice. Prispela je ob 20:20 in presenečena je bila da se je dojenček že rodil.

Gretchen me je razbremenila posteljice in mi pomagala iz bazena pod tuš. Dedek je odšel domov in nazaj prinesel praznični kolač v katerem smo vsi uživali s toplo pijačo. Smejali smo se medtem ko smo se spominjali zabavnih dogodkov večera.

Na našem domu je moralo biti to noč velikansko število hormona endorfina. Šele ko je bilo vsega konec je mama v sebi začutila sunek bolečine zaradi njenih poškodb. Vse dokler je niso čez dva dni v bolnišnici Palmerson North obsevali z rentgenskimi žarki se nam niti sanjalo ni da si je na dveh mestih nalomila medenico.

Zahvaljujoč našemu čudovitemu Bogu, Stvarniku življenja je bil Toryjev porod najbolj neverjetna izkušnja. Rojevanje otrok ni nekaj česar bi se bali. Rojevanje daje ženskam moč in jih spodbuja.

SUZY REA, Martin, Nova Zelandija

ngamara@xtra.con.nz

Bruce in Suzy pridelujeta naravno žito kot je visoko beljakovinska pšenica za domače uporabnike ki si svojo moko sami meljejo, oves katerega lahko kosmičimo za ovseno kašo, misli ploščice, naravna krma za živino (za perutnino), grah, ječmen, piro (pirjevico) – starodavno žito. Prav tako pridelujejo naravno jagnjetino in govedino. Stara starša sta Keth in Lorraine Rea.

Končala sem s svojim prizadevanjem

Najin prvi dojenček je v svet vstopil prejšnje leto skozi od človek narejeno odprtino – s carskim rezom. Od tega trenutka je bil za naslednjega dojenčka v mojih mislih **VBAC** (vaginalni porod po carskem rezu). Brez dvoma sem želela odplesati v porodnišnico in imeti 'normalno' rojstvo.

Tako sem bila navdušena da sem ponovno noseča ter da imam v porodni sobi drugo možnost. Moževa služba ameriškega mornariškega častnika nas je preselila na Japonsko. Komaj sem čakala svoj prvi sestanek v mornariški bolnišnici!

Kakšno razočaranje. Zdravnik je ves čas obiska porabil za pripovedovanje groznilnih stvari katere se lahko pripetijo z VBAC. Omenil je da imam glede na velikost medenice petdeset odstotne možnosti in mi končno ponudil ponovljen carski rez. Jokajoč sem zapustila porodnišnico.

Trije drugi zdravniki so mi vsi dali isto sporočilo: VBAC je tvegan. Čutila sem kot da me vsi vidijo kot materinsko bombo ki bo eksplodirala! En zdravnik je rekel: „Nekatere ženske lahko rodijo dojenčke in nekatere ne morejo. Ni potrebno da se slabo počutite.“ Bila sem bleda! Veliko literature sem prebrala o VBAC ki nasprotuje bolnišničnemu vedenju in postopkom. Kot rezultat sem razvila najslabši odnos napram porodnišnicam. Sovražila sem porodnišnico!

Izčrpala sem vse možnosti. Skušala sem najdi babice ali klinike za rojevanje na domu, toda večina jih ne govori angleško in nihče si ni upal poskusiti VBAC. Klicala sem na pomoč in svoja daleč pošiljala e-sporočila. Vrata so ostajala zaprta. Najela sem asistentko pri porodu ki bi en teden pred mojim načrtovanim porodom priletela iz Los Angelesa. Ona je bila edina oseba na katero sem lahko računala da bo prisotna, kot je bila tudi dobra možnost da bo v bližini moj mož. Stvari so bile videti brezupne, toda nadaljevala sem z borbo za moj VBAC.

Priskrbela sem si kopijo pacientovih pravic in odgovornosti v mornariški porodnišnici. Osredotočila sem se na izjavo: „Pacient ima pravico da zavrne večino medicinskih zdravljenj.“ Odšla sem k vodji porodnišničnega oddelka da

vprašam kaj pomeni 'večina medicinskih zdravljenj.' Odgovorila je na vsa moja vprašanja, toda to niso bili odgovori katere sem bila voljna sprejeti. To srečanje sem ponovno zapustila v solzah.

Dobila sem občutek da imam malo ali nobenih pravic pri upravljanju svojega poroda. Povedali so mi, na primer, da nimam pravice zavrniti hormona Oxytocina za pohitritev mojega poroda, če ne napreduje eden do dva cm v eni ali dveh urah. Enostavno in preprosto – nimam pravice zavrniti preprosto zato ker sem VBAC pacientka.

Bila sem zrušena. Pes ima več pravic do naravnega rojstva kot sem jih imela jaz! Počutila sem se tako brezupno. Postala sem depresivna in prenehala skrbeti za svojo hčerko, skrbela sem samo za njene nujne potrebe. Postala sem utrujena in večino dneva preležala. Imela sem manjše napade panike ko sem nekontrolirano jokala. Končno sem imela tudi velik čustveni zlom kjer med ihtenjem celo nisem mogla dihati. Počutila sem se tako zadrženo zaradi zavrnitve bolnišnice katera mi pri mojem rojevanju ni dala nobene izbire.

Ta večer sva se z mojim možem pogovarjala. Naslednje jutro je odhajal za dva tedna. Iskreno nisem vedela kako se bom obdržala. Končno mi je naročil naj se spustim v VBAC stvar. Rekel mi je naj ne pošiljam ljudem e-sporočil, naj ne berem VBAC literature ali se ženem za katerim koli drugim vodstvom, temveč naj ga čakam da pride domov.

Svojega moža sem upoštevala in naredila sem natančno tako kot me je prosil. Bila je takojšnja svoboda! Tako dobro je biti ponovno vesel! Ko sem iz situacije stopila korak nazaj, sem spoznala da sem vso to stvar pripeljala predaleč. Gospod mi je razkril mojo napako. Prizadevala sem si s svojimi lastnimi močmi in sem zanikala svojo zavezo in vero Vanj. Čas je bil da se prepustim.

Medtem je nekaj visokih živin v bolnišnici ujelo veter mojega raziskovanja pacientovih pravic. Po prihodu mojega moža sva prejela e-sporočilo prijatelja odvetnika ki je najin primer našel na svoji mizi. Spominjam se kako sem razmišljala: „Primer? Kakšen primer?“ Očitno se je porodničnica preplašila in vzpostavila stik s pravnim uradom.

Sesula sem se! Planila sem v solze in svojemu možu izdabila: „Vseeno mi je. Lahko naredijo karkoli želijo. Samo povej jim da se jim opravičujem.“ Bila sem jezna ker so me tako napačno razumeli. Moj mož je poklical vodjo ginekološkega oddelka da razčisti nesporazum. Ponovno sem prepustila stvari. Izbrala sem da bom počivala v Gospodu in ne bom delala panike. „Gospod to dajem tebi,“ sem molila. „Ne bom si več prizadevala. Ti nadzoruješ to rojstvo. Klicala bom tebe v dnevu stiske: Ti me boš osvobodil in jaz te bom poveljevala.“ (Psalm [50,14-15](#))

Nekaj ur kasneje sem prejela nepričakovan klic vodje ginekološkega oddelka. Zagotavljala mi je da imam popolno neodvisnost glede upravljanja svojega poroda. Ko mi je obljubila da bodo opazovali in dajali predloge, toda da bom sama imela dokončno izbiro v vseh odločitvah, nisem prišla do besede. Ponovno sem se ji opravičila ker 'delam težave,' toda zahvalila se mi je!

Očitno se je podala v lastno raziskovanje zadeve in se odločila da ideje potrebujejo nekaj prilagajanja.

Na svojem naslednjem pregledu sem s seboj prinesla porodni načrt. Zdravnica ga je z menoj pregledala in odobrila vsako mojo zahtevo. Z možem sva se potem srečala z izvršim direktorjem bolnišnice. Popolnoma je podprl najine želje po naravnem rojstvu in se nama zahvalil ker sva nepopustljiva. To je izzvalo vse ki so bili vpleteni da ponovno ocenijo njihov pristop. „Mi nimamo pravice da vam rečemo kaj naredite. Mi lahko svetujemo, toda ne moremo vas prisiliti,“ je dodal.

Še zadnjič sem obiskala babico. Obe z vodjo ginekološkega oddelka sta obljubili da bosta prisotni na mojem porodu.

Bila sem v globokem spoštovanju Boga! Mesece sem si prizadevala in borila ter se dobesedno uničila, toda v trenutku ko sem stvari prepustila in dovolila da jih prevzame Gospod, se je vse popolnoma obrnilo na bolje.

Dvajsetega junija je babica odkrila da sem že tri cm odprta. Dvaindvajsetega junija je moja babica prispela na Japonsko. Triindvajsetega junija je moj mož prispel v pristanišče. Štiriindvajsetega junija mi je odtekla voda in popadki so se pričeli petnajst minut kasneje, povsem tako kot sem načrtovala!

Obe osebi ki sta obljubili da bosta na mojem porodu nista bili prisotni. Vodja ginekološkega oddelka je bila čez noč zunaj mesta. Babica mojega sporočila ni prejela vse dokler nisem že rodila. Toda izkazalo se je popolno – kot sem vedno sanjala. Dežurni zdravnik je bil najbolj miren moški in pustil mi je da sem sama rodila prosto in mirno. Že tedne pred porodom sem nenehno razmišljala o 'miru' in 'spokojnosti'. To je bilo ozračje katerega sem si želela.

Vso noč sem imela popadke. Moj mož je med večino popadkov spal, ker že dva dni ni spal. Dežurna sestra je tiho opazovala diagrame ter sledila monitorju in moja babica me je vodila.

Prekinitve so bile minimalne. Uporabljenih ni bilo nobenih zdravil. Noben nujni poseg ni bil izveden. Dojenček je bil s hrptom obrnjen proti mojemu hrbtu in po tridesetih minutah je bil obrnjen v položaj za klečanje. Vse sem čutila: njegovo majhno glavico kako vstopa v medenico in napreduje navzdol, krono, njegovo glavo ki se je rodila in ko se je rodilo njegovo telo. To je bila najbolj razveseljiva izkušnja. Ne samo da sem imela dojenčka, imela sem VBAC!

Petindvajsetega julija ob 7:11 je bil rojen Seth Abriel Sundaramurthy.

ANGELA SUNDARAMURTHY, Yokosuka City (30 milj južno od Tokija), Japonska
yellowbunnys@hotmail.com

Zabava s presenečenjem za koga?

Slika: Spredaj od leve proti desni: Tim (21), Sarah (13); zadaj od leve proti desni: Amy (22) o kateri pripoveduje to pričevanje, Elisabeth (26) in Matt (24) poročen in živi na

Floridi.

Pred skoraj triindvajsetimi leti sem spoznala da sem že tretjič v zadnjih štirih letih noseča. Povsem odkrito povedano, bila sem prestrašena. Četudi sem bila že vrsto let kristjanka in sem večino življenja obiskovala cerkev sem bila še vedno mlada kristjanka ko je prišlo do zadev ki so te dotikale vere. Prav tako nisem bila še izpostavljena resnicam v Božji Besedi da so otroci resnično blagoslov od Gospoda. Namesto tega je bila popularna feministična filozofija zelo močno vpletena v moj pogled materinstva. Medtem ko nisem v nobeni od svojih nosečnosti nikoli niti od daleč premišljevala o splavu, sem se počutila razočarano in v strahu glede tretje nosečnosti. Kot dodatek svoji bojzani sem bila zasmehovana celo od krščanskih družinskih članov in prijateljic o moji očitno obilni plodnosti, vstric s takimi komentarji kot: „Kaj še nisi odkrila kako se tej stvari streže?“

Vse to kombinirano skupaj z strašno 'celodnevno slabostjo' (nikoli nisem imela dolgotrajnih jutranjih slabosti!) dvema groznima, bolečima porodoma in prvih dveh rojstev ter vzgajanju dveh malčkov. Vse to je bilo dodano ogromni paniki. Resnično, moje prvo rojstvo se je skoraj končalo s carskim rezom, toda po Božji milosti in moji vztrajni babici se je po sedemindvajsetih urah, hvala Bogu, zaključilo v vaginalen porod. Drugo rojstvo je bilo prav tako boleče onemoglo in izčrpavajoče in je trajalo devetindvajset ur.

Med to nosečnostjo sem bila, ne po naključju, vpletena v žensko Biblično skupino. Končno sem zbrala pogum da svoje strahove delim z vodjo Biblične skupine. Nekako teden dni kasneje me je vzela na stran in rekla da je molila in čutila vtis da Bog zame želi da stojim na obljubi Druge Kroniške knjige [20](#), še posebno na verzih [15 in 17](#). To je zgodba o Jozafatu ki je prihajal nad mogočno vojsko. Potem ko je čakal na Gospoda mu je Bog naročil naj vodi Izraelce naprej s petjem in slavljenjem. Rečeno mu je bilo: „Ne bojte se, ne plašite se... zakaj boj ni vaš, ampak Božji,“ in „Vam se ni treba bojevati v tej bitki: razpostavite se in tiho stojte ter glejte rešenje Gospodovo...“

Zelo sem bila spodbujena s tem in te vrstice sem v naslednjih mesecih mnogokrat prebrala.

Možev trideseti rojstni dan je bil nekaj dni po uradno napovedanem roku, petega maja. Ker sem prvi dve nosečnosti rodila po roku, sem mislila da bo varno da mu pripravimo zabavo s presenečenjem dva tedna pred njegovim siceršnjim rojstnim dnevom. S pomočjo moje matere sem načrtovala veliko zabavo v soboto štiriindvajsetega aprila.

Zjutraj, na dan zabave sem se zbudila in pričela z zadnjimi pripravami. Nekje tekom tega dopoldneva sem pričela čutiti majhna zbadanja za katere sem mislila da so najbrž razvpiti Braxton-Hicksonovi krči, ki se tako lahko zamenjajo s popadki. Bili so malce drugačni kot tisti katere sem čutila svoji prvi dve nosečnosti, toda sprva se jim nisem preveč posvečala. Ko so se nadaljevali cel dan in vsakokrat dosegli vrhunec in se potem izgubili, sem svoji materi povedala da sem

mogoče v zgodnjih popadkih. Nisem želela prestaviti zabave ker sem bila prepričana da ne bom napredovala nič drugače kot v preteklih nosečnostih ko sem se po dvajsetih urah razširila samo na žalostnih 3-4 centimetre.

Zabava se je pričela. Prispelo je več kot petindvajset prijateljev in moj mož je bil zagotovo presenečen. Tekom vse zabave so se popadki nadaljevali, ne močni, toda ravno prav močni da so me spomnili da so.

Ko se je zabava končno zaključila, se vzorec popadkov ni spremenil, zato sem odšla v posteljo. Naslednje jutro so bili še vedno prisotni. Moj mož se je spraševal ali naj gre v cerkev in spodbudila sem ga naj gre. Ni bilo videti kaj drugega kot lažni popadki, toda čutila sem da je najbolje da ostanem doma.

Ves ta čas sem še vedno sklicevala na obljubi iz Svetega pisma „Bitka ni tvoja, pravi Gospod,“ in „Tiho stojte in videli boste osvoboditev Gospodovo.“ Dopoldne se je nadaljevalo in ko je prišel čas za večerno služenje, se je Bill ponovno spraševal ali naj gre. Zanj nisem videla nobenega razloga da bi ostal – nič se ni spremenilo.

Popadki so se nadaljevali kot doslej, čeprav malce bolj močnejši so vedno po dosegu vrhunca takoj izginili, tako da nisem doživela nobene bolečine. Končno sva poklicala babico in ji razložila kaj se dogaja. Njen nasvet je bil naj jo ponovno pokličeva ko se ne bom mogla več smejeti in potem se bomo odločili kaj narediti.

Končno, okoli enajstih dopoldan popadki niso bili več tako zabavni, čeprav nisem mogla ugotoviti zakaj. Ponovno sva poklicala babico in nama je svetovala da prideva do ordinacije da se vsaj preveri če je vse v redu. Predvidevala je hiter pregled in da naju bo potem poslala nazaj domov. Samo za vsak slučaj je Bill v avto natovoril vse najine načrtovane potrebščine: odeje, blazine, vodo, posodo za hlajenje s hrano in vse karkoli bi mogoče potrebovala v primeru da se bo pravzaprav zgodilo rojstvo. Midva sva, prav tako kakor babica, o tem resnično dvomila.

Na poti v ordinacijo ki traja okoli petnajst minut mi je nenadoma postalo zelo hladno in obupno sem si želela vročega tuša. Popadki so še vedno ostajali isti, samo močnejši, toda brez bolečin. Bilo je zelo čudno.

Ko sem se pripravljala na pregled je Bill poklical najine starše da jim pove kje se nahajava. Babica je med njegovim telefonskim pogovorom, po hitrem pregledu mojega materničnega vratu docela trezno oznanila da sem razširjena okoli devet cm toda popolnoma smo podcenjevali. Če želim lahko kadarkoli pričnem potiskati. Pogled na Billov obraz je zagotovo odseval mojega lastnega – obema nama je zaprlo sapo! Amy Catherine Meng je bila rojena v manj kot petinštiridesetih minutah po najinem prihodu v ordinacijo.

Presenetljivo, edina bolečina katero sem sploh doživela tekom celotnih popadkov in poroda je bila ko je ven pogledala glavica.

Tri ure nazaj sva se odpeljala nazaj po avtocesti domov še vedno omamljena in v Božjem strahospoštovanju z zvokom novegadojenčka ki je zaspal na otroškem

sedežu med nama. Čutila sva kot da sva pravkar odšla v trgovino in domov pripeljala dojenčka! Božje okrepčujoče usmiljenje, milost in zvestoba so bile tako očitne tekom vseh popadkov in poroda. On je resnično 'boril bitko' zame in On me je 'osvobodil' vseh mojih strahov in bolečin v najbolj čudežni obliki – tako zelo da ko nas je šestnajst let kasneje obdajal še en velik izziv z isto hčerko je Bog ponovno uporabil ti dve isti vrstici da nas ohrabri in nas privede skozi zelo intenzivno bitko! Kako velik je naš Bog!

CATHERINE MENG, San Jose, Kalifornija, ZDA

cmeng1@juno.com

Devetnajst mesecev počitka v postelji

Kaj je nekaj mesecev počitka v postelji v zameno za večno dušo ki bo za vedno uživala prisotnost našega Stvarnika in ki bo zapolnil čudovito večno usodo katero je načrtoval Bog?

Slika: Natalie in Joe vzgajata Samuel (10), Phillip (8), Aimee (4), Timothy (2) in Stephanie (11 mesecev).

Moja mati me je vzgojila da verjamem da je biti mama najboljša služba na svetu! Od vsega začetka sem si želela otroke z vsem svojim srcem. Poročila sem se s svoji najboljšim prijateljem Joe pri starosti petindvajsetih let in v devetih mesecih sva pričakovala najinega prvega. Na dan ko sem izvedela da sem noseča sem v dnevni sobi padla na kolena in slavila Boga s solzami ki so tekle po mojem obrazu. V tistem trenutku ni bil nihče na celem svetu srečnejši od mene!

Pet mesecev kasneje sem slišala zdravnika reči: „Žal mi je toda vašega dojenčka boste izgubila. Že ste odprta tri centimetre.“ Diagnoza: Neprimeren maternični vrat. V moj vrat so vstavili zasilen šiv, me dali na zdravila za preprečevanje popadkov in počitek v bolnišnični postelji. Dva tedna kasneje sem bila v neustavljivih popadkih. Moja dojenčica Elisabeth Anne (kar pomeni 'pomembna za Boga') je bila na tem da se rodi prezgodaj da bi preživela. V nekaj urah sem v svojih rokah držala drobno, brezživljensko telo prvorojenega otročička. Bila sem v megli in komaj se kaj spominjam tednov ki so sledili.

Tri mesece kasneje sem ponovno spočela. Tokrat sem bila prerešeta s strahom. Pri osmih tednih so se mi pričeli izcedki ter krči in dali so me v posteljo na počitek. Pri dvanajstih tednih je zdravnik v moj vrat namestil šiv in me še naprej obdržal na postelji. Veliko ur sem porabila jokajoč z žalostjo nad svojim prvim dojenčkom in strahom da bom tudi tega katerega nosim izgubila. Imela sem preobčutljivo maternico in dali so mi Terbutaline, zdravilo ki sprošča maternico da preprečijo prezgodnje popadke. Pri devetindvajsetih tednih se je rodil najin sin Samuel Joseph (kar pomeni 'izprošen od Boga') V bolnišnici so ga obdržali dva meseca. Imel je mnogo zdravstvenih težav, nekatere so bile v prvem letu njegovega življenja precej resne. Nenehno in obupno sem molila da nama Bog

dovoli da vzgojiva Samuela. Bil je tako daleč!

Ko je bil Sam star osemnajst mesecev sva bila ponovno noseča. Ponovno so pri dvanajstih tednih namestili šiv s šestimi meseci počitka v postelji. Bog je tega dojenčka milostno privedel do polne nosečnosti! Rojen je bil Phillip Nathaniel ('dar od Boga')!

Leto dni kasneje sva imela spontani splav in še leto dni nisva mogla zanosit. Poskušala sva in poskušala, toda ni bil Gospodov čas! Midva popolnoma verjameva da je Bog tisti ki odpira in zapira naročje! Končno naju je Bog blagoslovil s še eno nosečnostjo. Tokrat sem preživela štiri mesece počivajoč v postelji in Aimee Rose ('ljubljenca') je bila rojena – na Elizabethin rojstni dan!

Prijatelji so naju pričeli spraševati ali sva 'zaključila,' še posebej ker sem morala tako veliko časa preležati v postelji. Moje telo je bilo precej oslabeledo od mnogih mesecev v postelji. Toda midva gledava na vsakega otroka in rečeva: „Tega so bili vredni! Za te dragocene ljudi bi dala svoje življenje. Kaj je nekaj mesecev počitka v postelji v zameno za večno dušo ki bo za vedno uživala prisotnost našega Stvarnika in ki bo zapolnil čudovito večno usodo katero je načrtoval Bog?

Enaindvajset mesecev kasneje je po štirih mesecih posteljnega počitka prišel Timothy Dominick ('člašček Boga'). Enaindvajset mesecev za njim je prišla Stephanie Grace ('kronana'). In uganite kaj? BREZ POSTELJNEGA POČITKA! Bog je osupljiv! Tega oktobra bo stara eno leto.

Ali sva 'zaključila'? Molim da še nisva! Devetnajst mesecev počitka v postelji me je naučilo potrpežljivosti, vztrajnosti in prepustiti stvari. Ta čas sem uporabila da sem prebrala čudovite duhovno hranljive knjige in revije (kot *Above Rubies*), molila in izvezla sem čudovito blazino za vsakega od mojih zakladov! Ne bom se pretvarjala da je bilo to lahko. Veliko izzivov je ko si ves čas v postelji – še posebno ko otroke šolaš na domu! Toda Bog je ta čas v mojem življenju uporabil da mi pokaže kaj je Njemu najbolj pomembno. In On se je iztegnil in me izzval da postopoma svoje lastne beležnice zamenjam z Njegovimi.

Moj poseben verz je Drugo pismo Korinčanom [4,16-18](#): „Zato ne omagujemo. Nasprotno, čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja. Naša trenutna lahka stiska nam namreč pripravlja čez vso mero težko, večno bogastvo slave, ker se ne oziramo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je začasno, kar pa se ne vidi, je večno.“

Imam slabotno telo, toda imam radost in privilegij vzgajanja petih bojevnikov za Božje kraljestvo. To je razlog za katerega je vredno živeti in zanj tudi umreti!

NATALIE KLEJWA, Apple Walley, Minnesota, ZDA
klejwa@hotmail.com

Kaj pravijo mlajši?

Uživaj v vožnji!

Vedno sem rad živel v veliki družini, celo ko so se moji starši odločili da postanejo rejniki in je naša družina postala celo večja. Imeli smo tudi še enega brata, toda on je sedaj v nebesih in je tako na varnem in srečen.

Moja mama na domu šola moja dva brata in mene, (preostala dva še nista v šoli). Tekom let sem se naučil da naredim vse za kar je potrebno poskrbeti in vzgajati dojenčka. Vem da mi bo ta 'vaja' nekega dne zagotovo pomagala vzgojiti moje otroke.

Veliko ljudi misli da imeti veliko družino pomeni da ni zabavno in da ne moreš ničesar postoriti. Toda to je napačno. Naredil sem več 'stvari' kot mnogo drugih otrok moje starosti in zagotovo sem imel več zabave. Mi gremo s čolnom na vožnjo po jezeru, ribarimo pri Pawpawu, se vozimo s kolesi, kampiramo in vsako zimo smučamo. Mi pečemo kruh, delamo dobre recepte, se igramo s kartami, z očetom se igramo rokoborbo in se vozimo z našim štirikolesnikom. Vsak dan plavam in grem med [Morske kadete](#), ker upam da bom nekoč marinec. Vsak dan je izlet po polju, četudi je to naš lastni gozd na našem dvorišču.

Moja mami vedno pravi: „Življenje je avantura, uživaj v vožnji!“ Mislim da je bilo moje življenje doslej več kot avantura!

NICK MANN (14 let), Elgin, Južna Kalifornija, ZDA
randamann@aol.com

Davidovi in Randini otroci so: Alex (12), Luke (7), Angel (3), Robert (1) in Evan (z Jezusom).

Še več otrok, prosim!

Želim da bi moja mama imela več otrok. V svetu je tako veliko otrok brez staršev ali domov. Molim da če je Gospodova volja, da bosta oče in mami posvojila. Rada berem revije od posvojitvenih organizacij in jih pokažem svoji mami. Še posebej rada bi imela azijsko dojenčico. Ko bom odrasla bi rada odšla kot misijonarka na Kitajsko. Zato ker nisem dovolj stara da bi sama posvojila, skozi krščansko služenje Bethany sponzoriram azijsko deklico ki živi v sirotišnici na Kitajskem.

Prav tako sem bila že nekajkrat v centru za splave da bi poskušala in ustavila ubijanje dojenčkov. Zadnjič ko sem šla tja sem s seboj prinesla slike mojega majhnega brata Johna in sliko moje družine. Ena od gospa ki je proti splavom se je pogovarjala z dekletom ki je nameravala splaviti. Odšla sem k njej in ji pokazala slike. Povedala sem ji da je radost biti v družini in njen dojenček bo prav tako poseben kot moj bratec. Zajokala je in svojega fanta prosila naj jo odpelje nazaj domov!

BECKY GRAHAM (11 let), Altamonte Springs, Florida, ZDA

rmlgraham@juno.com

Ostali otroci v Beckyjini družini so Brittany (14), Katie (8), Stephanie (6), Stephen (4) in John (1).

Zunaj škatle

Želim si da bi bil svet tak da bi 'razmišljal zunaj škatle'. Zame je to edina pot k uspehu. Bog je bitje ki je prvotno izven škatle. On nikoli ne bo znotraj škatle, zato moramo naše mišljenje premakniti tja in se povezati... temu se reče molitev!

Moja vizija življenja ni prilepiti Boga v škatlo. Dobila sem premnogo čudovitih idej kako naj se moje življenje poveže z Bogom v škatli. Ali želite biti vi zaprti v škatli in onemogočeni? Imate Boga ki je ustvaril svet, zvezde in sonce. On ti ne more dati sanj, vizij in čudežev če živiš v škatli in če še Njega postaviš vanjo! Osvobodi se. Dvigni se iz blata in splezaj ven iz svojega groba.

Če si želiš biti uspešen, če si dovolj pogumen da odpreš škatlo, najdeš Boga brez omejitev in rečeš: „Ne glede na karkoli, ne bom šel v grob brez da to dokončam,“ potem tudi boš uspešen. To je dokazana trditev. Če misliš da je tvoje življenje nemogoče, potem tudi je.

Če si v življenju želiš uspeh potem moraš misliti na ta način. Tako veliko ljudi dobi priložnosti brez da bi jih videlo, ker so znotraj škatle. Pojdite ven iz škatle. Bog te kliče. Naštej cilje in dovrši jih z Bogom. Vse naredi z Bogom. Tukaj imaš partnerja in Njegovo ime je Bog! Tukaj ni take stvari kot je lenoba. S svojim Stvarnikom ustvari novo idejo. Prični razmišljati o tem kar lahko zgradiš. Živi svoj vsakdanjik. Načrtuj jutrišnje dneve!

Edini kraj kjer se lahko dolgočasiš je kadar živiš znotraj škatle. Bog je ustvaril dimenzije nad našimi mislimi. Moj načrt je da nenehno podiram šest zidov in dopustim da Bog prevzame moje mišljenje in moje življenje.

ZADOK JOHNSON (11 let), Primm Springs, Tennessee, ZDA

Howard in Evangeline imata še: Sharar (10), Rashida (8), Crusoe (7), Jireh (5), Arrow (3) in Tiveria (1).

Mama ve najboljše

To bo moje drugo leto šolanja na domu. Rada ga imam! Toda nisem vedno tako mislila o tem. Sedaj sem v devetem razredu, toda bilo je ob koncu mojega sedmega razreda ko je moja mama oznanila da me bo vzela iz javne šole in me šolala na domu. Vsak dan sem iz šole prihajala resnično slabe volje in utrujena. S svojo sestro nikoli nisva šli skupaj in ves čas sem bila zaposlena.

Takrat je bila to moja najhujša nočna mora. Za razliko od mojih bratov in sester se še nikoli nisem šolala na domu. Mislila sem da ne bom imela nobenega socialnega življenja in da bom to sovražila. Svoje starše sem prosila in prosila naj

mi dovolijo da ostanem v javni šoli. To je bilo moje življenje! Toda rekla sta ne in to je bilo dokončno. Bila sem resnično jezna na oba od svojih staršev, še posebno na svojo mamo. Sedaj vem da je imela prav. Zakaj morajo mame vedno imeti PRAV?

V aprilu 2003 je moja mama vzela mene in mojo sestro na Ženski kamp zunaj Palestine v Teksasu in Nancy Campbell je govorila, njeni hčerki Serene in Pearl pa sta peli. Všeč mi je bilo! Srečala sem veliko drugih na domu šolajočih otrok in pričela razmišljati da mogoče vse to šolanje na domu konec koncev niti ni tako slabo.

Sedaj nisem ves čas slabe volje, utrujena ali zaposlena. S svojo starejšo sestro Susanno sva najboljši prijateljici in moj odnos s Kristusom je minulo leto tako zelo zrasel, postal bolj intimen in močnejši. Bogu se zahvaljujem za starša z bistrumnostjo ki sta si izbrala da me bosta šolala na domu celo ko tega sama nisem želela.

MARY PARSONS (14 let), Jasksonville, Teksas, ZDA
dnparsons@juno.com

***L'chaim!* (heb.: živeti)**

Nedavno smo v nabiralnik prejeli časopis o naravnem zdravljenju. Vzela sem ga in postala zainteresirana glede tega kar je imel ta moški za povedati. Na kratko rečeno: „Živite veliko, vse naredite z okusom in veseljem. Ko pride do smeha ljubezni, igranja in življenja, pritisnite na vse zavore. Imejte preveč veselja. Poskusite pravzaprav umreti v smejanju. Ljudje so preveč zadržani, hladni, preplašeni, depresivni, pobiti, zaspani in mrtvi! Ne igrajte se več smrti in pričnite biti živi!“

In veste kaj? Prav ima! Dokazano je da so depresivni ljudje bolehnější ter da so pozitivni ljudje ki se veliko več smejiijo bolj zdravi, toda... ali si lahko predstavljate kako bi bilo če bi se vsi kristjani pričeli obnašati kot naš Odrešenik in Mesija, Božji Sin?

Ali mi lahko predolgo molimo, preveč plešemo, preveč navdušeno slavimo ali Boga prepogosto hvalimo? Ali lahko preveč ljubimo, imamo preveč strasti ali smo lahko preveč goreči Zanj ki je Svoje življenje dal za nas? Mislím da ne. In če nek zdravnik ne misli da je preveč narediti samo za zdravje, potem zagotovo ne more biti preveč narediti tam kjer šteje večnost.

Psalm [150,3-6](#) pravi: „Hvalite ga z glasom roga, hvalite ga s harfo in citrami; hvalite ga z bobnom in plesom, hvalite ga s strunami in flavto; hvalite ga na cimbale zvočne, hvalite ga na cimbale doneče! Vse, kar diha, naj hvali Gospoda.“ Ne vem za vas, toda to je meni slišati veselo, glasno in živo!“

Prenehajmo se obnašati kot mrtveci in ŽIVIMO Zanj!

HANNAH WEST (16 let), Lobelville, Tennessee, ZDA

Radost življenja

Tukaj je življenje ki je tako dobro,
to ni za tiste ki čakajo na usodo!
Dani so nam bili talenti in tudi osebnosti -
torej pojdi ven in jih uporabi, oni čakajo nate!
Ne posedaj po kavču pretegujoč se,
Brcni ven brezбриžnost in naredi da se stvari dogajajo!
Obstaja milijon stvari ki so zabavne za početje,
vstani iz svojega stola in poskusi nekaj novega!
Znebi se televizije in video police,
Resnično življenje je zate izkustveno življenje!
Čemu gledati življenje skozi oči drugega,
to ni Božji plan, povem ti brat da ni!
Tukaj so avanture za mlade in pogumne,
To je samo en majhen vidik življenja katerega nam je Bog dal!
Plavanje z delfini ali iskanje zlata -
počni kar ti je všeč in splezaj ven iz blata!
Plezanje v hribe, borbe z meči -
glasba življenja ima tako veliko strun!
Kakšna je tvoja vizija? Kaj požene tvojo ročico?
Vstani in doseži jo ali pa ti bom dal zaušnico!
„Nauči nas Gospod, oštevilči naše dni.“
Ne čakaj na druge, ti prični z naslednjo prismojenostjo!

ZADOK JOHNSON (11 let)

Zaupen pogovor

Hladna, jesenska noč. Vsi ostali otroci v naši družini so že pospravljeni v postelje. Z mamo sediva v mamini in očetovi postelji. Dragi majhen Adam je zaspal poleg naju. Z mamo srebava vroč čaj in imava 'zaupen pogovor.' Ta prizor zavzame svoje mesto skoraj vsako noč. Zaupni pogovori z mojo mami so eden od viškov mojega dneva. S svojo mamo imam posebno razmerje. Povem ji lahko vse – svoja upanja, svoje strahove, svoje grehe in svoje skrbi. Ne spominjam se več kako mnogokrat mi je moja draga mami pomagala hoditi po ravni in ozki poti.

Nekoč sem hotela nositi oblačilo za katerega je mama menila da ni spodobno. Jaz sem mislila da je v redu in sem bila razburjena. Toda moja čudovita mama mi je razložila čemu to ni v redu. Bilo mi je zelo žal za moje neubogljive misli in moja mami mi je popolnoma odpustila. Moje srce je usmerila k nebeškemu Očetu in mi pokazala kaj pravi Pismo o ljubezni in odpuščanju.

Privilegij je biti hčerka tako bogaboječe matere. Upam da bom nekega dne lahko imela zaupne pogovore s svojo hčerko!

ANNA MOSELEY (11 let), Travel's Rest, Južna Kalifornija, ZDA

moseleyhome@charter.net

Robovi in Robinini ostali otroci so: English (7), Caleb (5), Joshua (3) in Adam (15 mesecev).

Kje je to?

„Kje je to?“ vpijem dan za dnem. Včasih govorim o svoji edini ščetki za lase; drugič govorim o svoji štiriletni sestri. Nekatero dneve ne morem najti svoje ure; in druge dneve ne najdem avtomobilskih ključev. Včasih sem vesela da se kaj izgubi (kot predšolska matematika katero že nekaj dni pogrešamo). Mnogokrat izgubim stvari in niti ne vem za to. Samo pogled pod blazino našega kavča in tam bodo stvari za katere niti ne vemo da jih imamo. Ko devet ljudi živi skupaj, povsem naravno zberete mnogo stvari.

Kakorkoli, med vsemi temi stvarmi boste vedno našli otroke. Če ne morete najti ničesar drugega, boste zagotovo povsod videli otroke. Včasih so to naši otroci ali sosedovi ali otroci od prijateljev. Včasih so stari tri mesece; včasih so stari tri leta.

Nekje boste našli mojo mamo. Običajno jo je težko najti ker skuša biti naenkrat vsepovsod. Imamo določena mesta kjer vemo kamor moramo pogledati ko jo iščemo. Ima mnogo klobukov katere dnevno nosi. Je kuharica, šoferka, učiteljica, žena in mati. Po ljubečem Bogu z vsem njenim srcem in tem da je izvrstna žena mojemu očetu, je njena najpomembnejša naloga da nam je mati. Četudi to pomeni da je v hiši nered in da čakajo neodgovorjena telefonska sporočila, si vzame čas da je z nami. Kadarkoli jo potrebujem, vem da bo vse pustila da mi bo pomagala.

Potem je tukaj moj oče. Moj oče še nikoli v svojem življenju ni pestoval dojenčka dokler ni bila moja mama noseča z menoj! Sedaj, po šestih otrocih je moj oče pestoval, nahranil in preoblekel mnogo dojenčkov. Moja mama mu celo zaupa da nas od takrat naprej vse varuje! Vedno je pripravljen da nam pomaga in se igra z nami. Prav tako išče poti kako bi pomagal mami. Prav tako podnevi upravlja gospodinjstvo tako da lahko ona počiva.

Še en dodatek naši družini je moja babica ki se je pred štirimi leti preselila k nam. V ozadju ima svoj lasten apartma s spalnico in kuhinjico/dnevno sobo. Ona je energična in ima naporno življenje. Teka z nami okoli moje mame, je tedenska prostovoljka v njeni cerkvi in hodi na plavalno aerobiko. Prav tako me, takoj ko za ta dan končam s svojo šolo, vzame s seboj na nakupovanje.

Rada sem del velike družine. Mi vsi duhovno rastemo s prebiranjem Biblije, skupnim slavljenjem in v skupnem pogovoru. Prav tako me okarajo če vidijo da na določenem področju grešim. Tudi pri praktičnih stvareh mi pomagajo. Na primer, prejšnji večer sem nameravala oditi ven in moja sestra je namesto mene zložila perilo. Ena stvar glede družine je da si drug drugemu pomagamo. Jezus je na svet prišel kot služabnik in to nam mora biti na domu vzor. Naučila sem se mnogih praktičnih stvari o tem kako upravljati s hišo katerih sem sama nikoli ne bi naučila. Moja družina me je prav tako pripravila na življenje zunaj doma.

Zelo smo si blizu. Drug z drugim se odprto pogovarjamo. Četudi nismo popolni, se redko pričkamo z drug drugim ker drug drugemu želimo kar je zanj najboljše. To ne pomeni da mi nimamo teh trenutkov sebičnosti kjer skrbimo samo sami zase. Ko zaupaš družini glede stvari v svojem življenju, to omogoči da lažje rasteš bliže k njim.

„Družina, rada te imam.“

BRITTANY GRAHAM (14 let), Altamonte Springs, Florida, ZDA
rmlgraham@juno.com

Kolo zgrajeno za dva

Sončna krema, pripeti čeladi, sinhronizirana pedala in že smo na naši poti. Po nekaj minutah je Johnny čez svojo ramo zaklical: „Dobro ti gre glede na to da si prvič na tandemu.“ Brez da bi pomislila sem odgovorila: „Ugibam da so bila vsa ta leta poroke dobra vaja.“

Tukaj je nekaj naključnih lekcij naučenih prejšnji teden med vožnjo vzdolž steze po kanjonski dolini za svojim možem na kolesu zgrajenemu za dva:

Če svojo težo prenašam sem in tja se opotekava in nenadno zavijava.

Moja začetna 'morska bolezen' je odlegla ko sem se prenehala upirati in mu pustila da je nagnil kolo v ovinek in v zavoje na poti.

Velikokrat se počutim kot da sama ne dodam veliko k naporu. Toda zagotovo opravljam svoje delo kajti če popustim s pritiskanjem to začuti in vpraša: „Ali si še vedno tam?“

Ima me da močneje pritisnem na pedala da sem gotova da peljem svoj del bremena. Toda ko to storim mi pravi: „Upočasni. Ne porivaj me tako hitro.“

Ko preko njegove rame opazujem, vidim veliko tega kar on vidi, toda ne tega kar je takoj pred nami. Dobro je da je on ta ki krmili, zavira in menja prestave. Na drugi strani sem bolj prosta in lahko gledam naokoli in opozarjam na cestne kamne ter na želve ki se sončijo na hlodih.

Ne morem zavirati, toda imam moč da ustavim kolo in uničim vožnjo. Če trdno stojim na pedalih odločena da se ne premaknem jih ne more zavrteti.

Všeč mi je ko sva na ravnini in uporabljava prestave ki nastavijo počasno, stalno valovanje ki naju ziba naprej. Toda potrebujem opozorilo ko spremeni v prestavo ki zahteva hitre gibe nog. Ko me ujame brez pozornosti moje noge zdrsiyo iz pedal in umetnost jih je dati nazaj na mesto brez oviranja napredka v strm hrib.

Ko ugotovim da držim za balanco se moram opomniti. „Pusti! Vedno si se želela peljati 'brez rok.' Sedaj se lahko!“

Ko sem pripravljena da se obrnem nazaj on namerava voziti še naslednjo miljo. Ko sem pripravljena lahkotno zaključim mi pravi: „Poglejva če lahko premagava

najin rekord.“ S tako vrsto vzpodbude naredim to česar nikoli ne bi naredila sama od sebe.

Skoraj pri koncu, ko vidim še en hrib odprem svoja usta in rečem: „Naj grem dol. Hodila bom.“ Potem ugotovim kako neumno bi bila videti oba. Jaz bi naporno hodila in on bi se trudil sam voziti kolo. Zato utihnem in še naprej vrtim pedala.

In odkrila sem da kadar skupaj vrtiva pedala nemogoče postaja mogoče.

Mogoče je bil pisec pesmi iz devetnajstega stoletja modrejši kot mi to vemo ko je ustvaril snubitveno prošnjo ki pravi: „Videti boš ljubka na sedežu kolesa zgrajenega za dva.“ To mi daje misliti na to kar je Pavel napisal v Pismu Efežanom [5,22-24](#) „Žene naj bodo podrejene svojim možem kakor Gospodu, mož je namreč glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi: on, odrešenik telesa. In kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem.“

NOËL PIPPER, Minneapolis, Minnesota, ZDA

©Desiring

Spletna stran: www.desiringGOD.org e-pošta: mail@desiringGOD.org,

Brezplačni klic: 888-346-4700

PAYPAL

MEDNARODNA NAROČILA OD ABOVE RUBIES

Sedaj lahko naročite knjige, trakove in CDje od Above Rubies od kjerkoli na svetu z uporabo Mednarodnega PayPal-a.

1. Pojdite na Above Rubies spletno stran, www.aboverubies.org
2. Kliknite na BOOK/CD STORE (Knjige in CDji)
3. Naročite in kliknite na CHECKOUT in sledite navodilom za pošiljanje v vašo državo.

ONLINE DONACIJE

Sedaj lahko pošljete prostovoljni prispevek – donacijo online. Pojdite na spletno stran www.aboverubies.org in kliknite na ikono „Above Rubies – process all donations and transactions through PayPal“

SE SELITE

Prosimo ne pozabite nam poslati spremembo naslova. Zavrnjeno pošto nam zaračunajo. Hvala vam.

CENA NAROČNINE

ABOVE RUBIES je revija brez naročnine, podprta s prispevki njenih bralcev in zainteresiranih ljudi. Naša vizija je tiskati štirikrat letno, toda to je odvisno od

prihajajočih donacij. Bog je bil zelo zvest in Above Rubies tiskamo za svet že preko 32 let. Če želite redno prejemati revijo ali želite naročiti večje število izvodov revije za razdelitev v vaši skupnosti, nam prosim PIŠITE ali izpolnite obrazec na strani 30 in pošljite na primeren naslov spodaj.

AMERIKA

PO Box 681687, Franklin, TN 37068-1687

Nancy Campbell: aboverubies@hughes.net

Tel. 1 877 729 9861 (*med 9. – 16. uro od ponedeljka do petka*)

AVSTRALIJA

PO Box 5604, Manly, QLD 4179

Val Stares: admin@aboverubies.org.au

Tel:/Fax (07) 5543 4744

KANADA

Box 152, New Bothwell MB R0A 1C0

Melisa Kauenhofen: ceducate@mts.net

tel: 204-388-6015, mobilni: 204-355-7682

MALEZIJA

No 1, Jalan USJ 13/1A, UEP Subang Jaya, 47620

Petaling Jaya, Selangor

Rosalyn Khoo: aboverubiesmalaysia@gmail.com

Tel: (60) 5638 3522

NOVA ZELANDIJA

PO Box 4232, Mount Maunganui

Heather Jones: aboverubies@xtra.co.nz

Tel: (07) 575 5787 Fax: (07) 575 2024

PAPUA NOVA GVINEJA in AFRIKA

8 Burkes road, Gowrie Junction, QLD, Australia 4352

Lisa Thorpe: lisathorpeclan@bigpond.com

SINGAPUR, JUŽNA AZIJA, VZHODNA AZIJA IN JUGOVZHODNA AZIJA*

Marine Parade, PO Box 720, Singapore 914408

Jenny/Ruthie: rubies@singnet.com.sg

JUŽNA AFRIKA

PO Box 3916, Durbanville 7551

Linnie and Christo Lues: linnie@aboverubies.co.za

Tel: 021 976 0883

JUŽNI PACIFIK

PO Box 4232, Mt. Maunganui, New Zealand

Margarett Hartnett: arubiessouthpacific@clear.net.nz

JUŽNA/CENTRALNA AMERIKA, IZRAEL in BLIŽNJI VZHOD

Email: nancy@aboverubies.org

VELIKA BRITANIJA IN EVROPA

6 Field Close, West Molesey, Surrey, KT8 2LA

John and Alice Gurr: aboverubies@ntlworld.com

Tel: (020) 8224 3628

Hvala vam za vašo podporo in pomoč pri prinašanju sporočil spodbude zakonom in družinam po celem svetu.

* **Južna Azija:** Indija, Pakistan in Afganistan.

* **Vzhodna Azija:** Kitajska, Hong Kong, Mongolija, Makau, Tajvan, Japonska in Koreja.

Jugovzhodna Azija: Brunei, Burma, Kambodža, Indonezija, Laos, Filipini, Singapur, Tajska in Vietnam (razen Malezije, ker imamo na Maleziji svojo bazo).

Publication agreement 40866061